

DE STER

Februari 1976 · 76. Jaargang · Nummer 2

President Spencer W. Kimball viert op 28 maart zijn 81ste verjaardag.

BYLUNG

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Februari 1976
76. Jaargang · Nummer 2

Eerste Presidium:
Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	

Adviseurs

Robert D. Hales, John E. Carr,
Daniel H. Ludlow, Verl F. Scott,
Dean L. Larsen, O. Leslie Stone,
Neal A. Maxwell

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

E. H. Chardon, coördinator Kerkelijk
Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht

Correspondent Ring Den Haag (Holland)

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65, 3008 Rotterdam

Correspondente Zendingsgebied

Amsterdam Nederland
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52, Amersfoort

Layout

Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 10,— per halfjaar, f 19,— per jaar.
Gironummer 240615, t.n.v. Zendingsge-
bied Amsterdam Nederland
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Ring Den Haag (Holl.):
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingse.

Prijs: BF 260 per jaar, voor rekening
570-1010204, T.N.V. Zendingsgebied
Belgie Antwerpen.

Price for subscribers in the United States
and Canada: \$ 6.00
(mailed by surface mail).

© 1976 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

7

7

26

12

Inhoudsopgave

Ons tot leiding in deez' laatste tijd, N. Eldon Tanner	1
Camilla Kimball, een vrouw die voortdurend leert,	
Lavina Fielding	4
Een bijzondere roeping, H. Burke Peterson	7
Indien u ooit besluit, Mark Hart	9
Het Boek van Mormon ontdekken, Marion G. Romney	10
„Haar moeder stierf voordat de tempel in Salt Lake City klaar was”, Heber G. Grant	12
De „Gouden Bijbel”, Maureen Beecher	13
Voor de grap	15
De top van de berg, Hazel M. Thomson	16
De Here zal mij redden	18
Zoekplaatje	20
Er is en wet, Harry J. Haldeman	21
Het proces dat wij bekering noemen, Hartman Rector Jr.	25

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

Waarschijnlijk nooit tevoren in onze geschiedenis zijn deze woorden zo naar waarde geschat en is er aan de boodschap die zij bevatten zo'n behoefte geweest als in deze tijd. De mensen zoeken struikelend en om zich heen tastend naar de antwoorden op hun eigen en de wereldproblemen en bemerken dat hun pogingen een oplossing te vinden te kort schieten. En zo raken ze steeds dieper in situaties verstrikt, waaruit zij zichzelf niet kunnen bevrijden.

Als alle mensen zich slechts tot de profeet van God willen wenden om leiding in deze laatste der dagen. Wat heerlijk zou het zijn als we in een wereld van vrede leefden, waarbij ieder mens het zijne deed voor zijn medemens, en niemand ernaar streefde eigen macht en rijkdom te vergroten, maar een ieder streefde naar een rechtvaardige levensdoel, naar vrijheid en geluk. We hebben er herhaaldelijk op gewezen dat God dit voor ons, zijn geesteskinderen verlangt en dat er geen andere weg is om naar Hem terug te keren dan door gehoorzaamheid aan zijn woord dat door zijn profeten tot ons komt.

28 maart 1976 is het de 81ste verjaardag van onze huidige profeet en leider, president Spencer W. Kimball. Wat zijn we gezegend met en wat zijn we dankbaar voor zijn geweldige leven, zijn goedheid, zijn nederigheid en toewijding voor de zaak van de Meester, wiens dienstknecht hij is. Zeer zeker is hij een voorbeeld van wat koning Benjamin onderwees, dat „... wanneer gij in dienst van uw naasten zijt, gij louter in dienst van uw God zijt.” (Mosiah 2:17.)

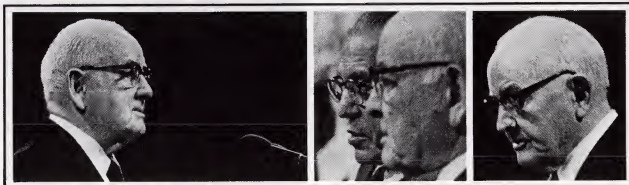
Als we zijn leven en prestaties doornemen, worden wij ons duidelijk bewust van de geweldige invloed die hij heeft gehad op ontelbare duizenden, terwijl hij heel de wereld is rondgereisd en zijn boodschap in de nieuwsbladen, tijdschriften, traktaten en pamfletten en in hun hart heeft achtergelaten. Zijn woorden hebben overal in de samenleving hun weerklink gevonden, bij jong en oud, rijk en arm, geleerd en ongeleerd, en ik ben er zeker van dat zij bij wie deze woorden wortel geschoten hebben en gevoed zijn, dat zij die zo gehoor gaven aan

Ons tot leiding in deez' laatste tijd

DOOR N. ELDON TANNER

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Boodschap van het Eerste Presidium

zijn raad gelukkiger, welvarender en geliefder zijn geworden, meer respect hebben ondervonden en vooral beter voorbereid zijn op het enorme doel: het eeuwige leven.

Het lijkt gepast op dit moment een aantal van de geweldige boodschappen te herhalen die door onze geliefde president uitgesproken zijn. Broeder Spencer W. Kimball hield in 1955 op een godsdienstige bijeenkomst aan de Brigham Young Universiteit (hij was toen lid van de Raad der Twaalven) een toespraak die hij getiteld had „Tragedie of bestemming”. Hij noemde droevige rampen, gevallen van mensen die ogenschijnlijk voor hun tijd stierven, van overlevenden die zich afvroegen, waarom de Here dergelijke vreselijke dingen liet gebeuren. Hij stelde een aantal vragen die tot nadenken stemden en zei toen:

„Indien we zeggen dat zo'n vroege dood een ramp is, een tragedie, wil

dat dan niet zeggen dat de sterfelijkheid te verkiezen is boven vroeg in de geestenwereld ingaan en mogelijke zaligheid en verhoging? Indien de sterfelijkheid de volmaakte toestand was, zou de dood iets onbehaaglijks zijn. Maar het evangelie leert ons dat er niets droevigs aan de dood is, doch alleen aan de zonde.”

We weten zo weinig. We beoordelen de Here vaak met minder wijsheid dan ons jongste kind onze beslissingen weegt . . .

God beheerst ons leven, leidt en zegent ons, maar geeft ons onze vrije wil. We kunnen ons leven leiden volgens zijn plan voor ons, maar we kunnen het ook in onze dwaasheid bekorten of beëindigen. Ik ben stellig de mening toegedaan dat de Here onze bestemming heeft voorbereid. We kunnen ons leven bekorten, maar ik geloof niet dat we het erg lang kunnen verlenen.

met radar uitgerust die de bemanning zal waarschuwen, als er een botsing dreigt. Er zal een bandje automatisch worden afgedraaid dat van de verduisterde brug zal bulderen: „Hier volgt een waarschuwing. Dit schip nadert een gevaarlijk iets. Hier volgt een waarschuwing. Dit schip nadert een gevaarlijk iets.’ En die stem zal niet tot zwijgen worden gebracht, voor-

dat de stuurman naar het radarscherm komt en de recorder afzet. Hierdoor zal de koers van de schepen gewijzigd en zullen levens gered kunnen worden.

Te eniger tijd zullen we ten volle verstaan en wanneer we vanuit de verre toekomst terugblikken, zullen we tevreden zijn met vele gebeurtenissen in dit leven, die nu voor ons zo moeilijk te begrijpen schijnen.”

Luister naar de raad die op 10 juli 1974 aan een groep jongvolwassenen in de centrale ringen van Utah, te Manti gegeven werd:

„Tallose rampen hebben zich midden op de oceaan voorgedaan door botsingen tussen schepen en botsingen van schepen met ijsbergen en tallose mensen zijn zo naar het watergraf gegaan.

Spoedig zal iets dergelijks niet meer mogelijk zijn, want de schepen zijn Ik geloof dat onze jongeren te vertrouwen en van nature goed en degelijk zijn, maar dat ook zij over oceanen reizen die slechts gedeeltelijk in kaart zijn gebracht. Er zijn zandbanken, rotsen, ijsbergen en andere schepen. Er kunnen grote rampen gebeuren, tenzij er op de waarschuwing acht wordt geslagen.

En als leiders van de kerk en omdat ik in zekere mate verantwoordelijk ben voor de jeugd en haar welbevinden, verhef ik mijn stem luid en krachtig om tot de jeugd te zeggen: „U bevindt zich op gevaarlijk terrein en mischien in een periode van uw leven, waarin heel wat onheil dreigt. Maak uw veiligheidsriemen vast, houd vol en u zult deze woelige tijden doormaan.”

Laat ik hier iets aanhalen wat de Here gezegd heeft:

„Indien Ik niet gekomen was en tot hen gesproken had, zij zouden geen zonde hebben, maar nu hebben zij geen voorwendsel voor hun zonde.’ (Johannes 15:22.)

Dat herinnert ons eraan dat we wanneer we gewaarschuwd zijn, moeten luisteren en de waarschuwing in ons leven moeten toespansen en ervoor zorgen dat we de zandbanken, rotsen en gevaarlijke punten vermijden.”

Nu zou ik u allen aan een aantal geïnspireerde uitspraken van president

Kimball willen herinneren die hij tot de algemene conferentie gericht heeft, sedert hij president van de kerk geworden is. Op vrijdag 5 april 1974 heeft hij in de openingsvergadering gezegd na commentaar te hebben gegeven op de dood van president Harold B. Lee en hem eer betoond te hebben: „Tijdens persconferenties werd telkens weer dezelfde vraag gesteld: ‚Meneer de president, wat gaat u doen nu de leiding van de kerk in uw handen rust?’

Mijn antwoord was, dat ik door mijn 30 jaar van lidmaatschap van de Raad der Twaalven, weinig te maken had gehad met het opstellen van gedragslijnen en de samenstelling van de huidige uitgebreide en veelomvattende programma's. Ik verwacht geen belangrijke veranderingen in de naaste toekomst, maar hoop enkele programma's te benadrukken. Vandaag dienen wij onze krachten te bundelen, vastberaden voort te gaan met ons werk en onze gedragslijnen opnieuw vast te stellen.

Wij zien in dat de snelle groei van de kerk ons grootste probleem is. De toename van het ledenaantal is fenomenaal; het ledenaantal is de laatste paar jaar verdubbeld . . . We stellen niet alleen belang in aantallen. In de eerste plaats streven we ernaar te zorgen dat alle mensen het eeuwige leven verwerven.”

Hij ging voort belangrijke zaken met betrekking tot ons te bespreken, waaronder onze verplichtingen als burgers, het overwinnen van de we reld, onszelf aan God onderwerpen, saamhorigheidsgevoel in de familie en leiding in het gezin, echtscheiding, abortus, verslaaftheid aan verdovende middelen, een onjuist gebruik van het lichaam en de heilige taak van de moeder. Hij besloot met deze zware opdracht:

„Dit wordt ons programma: opnieuw Gods werk in reinheid en oprechtheid uitdragen en dit Evangelie van waarheid te brengen in die delen van de wereld waar zoveel behoefte aan dit leven met God is. Het eeuwige leven is ons doel. Het kan alleen bereikt worden door het pad te volgen dat de Here voor ons heeft bereid.” (De Ster van augustus 1974, p. 338.)

„Indien we zeggen dat zo'n vroege dood een ramp is, een tragedie, wil dat dan niet zeggen dat de sterfelijkheid te verkiezen is boven vroeg in de geestenwereld ingaan en eventuele zaligheid en verhoging? Indien de sterfelijkheid de volmaakte toestand was, zou de dood iets onbehaaglijks zijn. Maar het evangelie leert ons dat er niets droevigs aan de dood is, doch alleen aan de zonde.”

Over datzelfde thema gaf president Kimball, op 4 april 1974 de volgende roerende boodschap aan de regionale en zendingsverteenwoordigers:

„In het zendingswerk in onze eigen ring zijn we nauwelijks verder dan de oppervlakte gekomen . . .

We kunnen dat image veranderen en de idealeen benaderen die door president McKay zijn opgesteld: „Elk lid een zendingel.’ Als dat niet geïnspireerd was!

Ik weet dat die boodschap niet nieuw is en we hebben er al eerder over gesproken, maar ik geloof dat het moment gekomen is, dat we het geveer moeten schouderen. Ik ben van mening dat wij ons vizier moeten bijstellen en ons doel hoger moeten stellen.

„Als we zover zijn dat het aantal zendingelingen uit de georganiseerde gebieden van de kerk zijn potentieel benaderd, dat wil zeggen wanneer iedere daartoe in staat zijnde en waardige jongen in de kerk op zending gaat; als iedere ring en zending in het buitenland genoeg zendingelingen voortbrengt om de behoefte van dat land te dekken, om het leger jongens en mannen uit de Verenigde Staten en Canada dat daar naar toe gaat te ontlasten; als we van onze daartoe in aanmerking komende mannen gebruik hebben gemaakt om de apostelen in staat te stellen nieuwe werkterreinen te openen; als we optimaal gebruik gemaakt hebben van ruimtesatellieten en aanverwante ontdekkingen en van alle media — de kranten, tijdschriften, radio, televisie — en als we een groot aantal ringen hebben georganiseerd die een goede basis vormen; als we de vele jongens die nu niet zijn geordend, niet op zending zijn geweest en niet gehuwd zijn, weer actief kunnen doen zijn, dan, en niet eerder, zullen we het bevel van onze Heer nakomen om de wereld in te gaan en het evangelie te prediken aan alle creaturen.

Ik weet zeker dat de zegeningen des Heren zullen neerdalen op elk land dat zijn grenzen openstelt voor het evangelie van Christus. Die zegeningen zullen zich uitstrekken tot onderwijs, cultuur, geloof en liefde, zoals Henoch's Zion dat werd opgenomen en ook als de tweehonderd jaar van

vrede in dit land, in de dagen van Nefi. Voorspoed zal over de volken komen, welstand en weelde over de mensen, vreugde en vrede over alle belanghebbenden, en eeuwig leven over hen die dat willen ontvangen. (De Ster van november 1974, p. 446 en 478) Daar hij altijd bezorgd en vriendelijk is voor zijn broeders, de algemene autoriteiten, en hun op grootse wijze steun verleent, deed hij in de slotvergadering van de jaarlijkse conferentie van 7 april 1974 deze uitspraak: „Broeders en zusters, we naderen het einde van deze geweldige conferentie. U heeft de meeste van de broeders gehoord, zals ik reeds gezegd heb en hun getuigenis werkt bezielend. Wat zij u gezegd hebben is waar. Het komt uit hun hart. Ze hebben datzelfde getuigenis en zij weten dat het waar is. Zij zijn ware dienstknechten, tot u gezonden door onze hemelse Vader. Ik bid dat u wilt luisteren, dat u zich wilt herinneren, dat u deze vele waarheden met u mee wilt nemen naar huis en in uw leven en in uw gezinnen wilt brengen.

Broeders en zusters, ik wil mijn getuigenis bij dat van deze profeten voegen, dat ik weet dat Hij leeft. En ik weet dat wij Hem mogen zien en dat wij bij Hem mogen zijn en dat wij ons altijd in zijn tegenwoordigheid mogen verheugen, indien wij overeenkomstig de geboden van de Here willen leven en de dingen doen die Hij ons bevelen heeft en waar de broeders ons aan herinneren.

Tijdens onze conferentie in oktober in 1974 hield president Kimball een bijzonder aangrijpende toespraak toen hij alle leden van de kerk om steun vroeg voor een opknappcampagne, zodat onze huizen, gebouwen en de omgeving daarvan schoon en mooi gehouden zouden worden. Vervolgens, na de valstikken en gevaren te hebben opgesomd waar we tegen moeten waken, heeft hij gezegd:

„Bedenk dat God in zijn hemelen is. Hij wist wat Hij ging doen toen Hij deze aarde formeerde. Hij weet wat Hij nu doet. Zij onder ons die zijn geboden overtreden, zullen dat betreuren, en lijden, in wroeging en pijn. God laat zich niet bespotten. De mens heeft zijn vrije wil, dat staat

vast, maar denk eraan: *GOD LAAT ZICH NIET BESPOTTEN.*” (LV 63:58.) Wij geven u de raad nauwkeurig volgens de geboden van uw hemelse Vader te leven. Spot niet met God. Dit is ontleend aan zijn afscheidsboodschap van zondagmiddag 6 oktober 1974 en schijnt het hoogtepunt van de vele toespraken te zijn die gedurende de conferentie uitgesproken werden over het thema gezin en familie:

„Het ouderlijk huis behoort een plaats te zijn, waar vrouwen op de Here een normale zaak is, niet gereserveerd voor bijzondere gebeurtenissen. Een manier om dat te bewerkstelligen is geregeld en ernstig te bidden. Het is niet voldoende alleen maar te bidden. Het is van wezenlijk belang dat we werkelijk tot de Here spreken, en geloven dat Hij ons als ouders zal openbaren wat wij voor onze gezinnen moeten weten en doen. Van sommige mensen is wel eens gezegd dat, als zij baden een kind zijn ogen opendeeld om te zien of de Here er werkelijk was, zo persoonlijk en direct is hun gebed . . .

Broeders en zusters, het gezin is ons heilig, het ouderlijk huis, de familie, is onze haven. Hierover hebben wij op deze conferentie veel gehoord, over het gezinsleven, over kinderen en ouders die van elkaar houden en die elkaar nodig hebben. Zo wil de Here dat wij leven.

Ik weet dat Jezus is de Christus, de Zoon van de levende God. Ik weet dat. Ik weet dat het evangelie dat wij onderwijzen het evangelie van Jezus Christus is en de kerk, waartoe wij behoren de kerk van Jezus Christus is. Ze onderwijst zijn leerstellingen, zijn werkwijzen en zijn systemen. Ik weet dat alle beloofde zegeningen ons te beurt zullen vallen, indien wij volgens de methoden willen leven die Hij ons heeft gegeven en dat volhouden.

Ook ik weet dat deze dingen waar zijn en dat Spencer W. Kimball heden Gods profeet op aarde is. Laten wij allen op de uitnodiging reageren: „Komt, hoort naar eens profeten stem, ons tot leiding in deez' laatste tijd”, en dank zeggen dat hij in ons midden is.

**Camilla
Kimball,
een vrouw
die
voortdurend
leert**

DOOR LAVINA FIELDING

Ze is een rustige vrouw. Maar haar rust spruit voort uit discipline en onverstaanbare kalmte, niet uit lijdelijkheid en overschilligheid. Ze heeft wit haar, maar haar ogen zijn helder blauw, schitterend van vreugde. Ze heet Camilla Eyring Kimball.

Het lijdt geen twiifel dat haar echtgenoot, kinderen en kleinkinderen een deel van haar leven zijn geworden en dat

bij haar draait alles om dienstbetoon aan de kerk. Het lijdt ook geen twijfel dat een van de dingen die haar tot zulk een goede vrouw maken haar scherpe geest is. Door haar scherpe geest leidt zij al jarenlang een leven van leren. En zelfs nu nog heeft ze een gevoel van onbekwaamheid, omdat ze elke dag zoveel wil doen.

Ze heeft een eenvoudige woning, die kraakhelder is en zeer gerieflijk. De stoelen in de huiskamer zijn van kantwerk voorzien, een werkje waarvan ze heel beschaiden zegt dat het veel tijd kost, maar geen talent vereist. Kasplanken laten zien dat deze enthousiaste tuinierster niet bereid is voor de winter te wijken.

Maar haar liefste bezigheid is lezen. „Geef mij maar een boek en ik vermaak me,” zegt ze. „Als kind las ik alles wat ik te pakken kreeg. Ik heb een onverzagbare leeshonger.”

Ze herinnert zich een zomer die ze bij haar grootmoeder doorbracht, een Zwitserse bekeerlinge, die het „goddeloos” vond romans te lezen. De jonge Camilla had de gewoonte direct na de avondmaaltijd naar boven te gaan en, totdat ze haar grootmoeder de trap op hoorde komen, te lezen. Tegen de tijd dat zij boven was, was Camilla naar het schein in een diepe slaap verzonken. Haar grootmoeder stond altijd bij het aanbreken van de dag op om in haar tuin te gaan werken en Camilla haalde dan ogenblikkelijk haar boek voor de dag tot aan het ontbijt. Ze herinnert zich nog de verbaasde uitroep van haar grootmoeder: „Camilla, ik snap niet, waarom je zoveel slaap nodig hebt!”

Daar ze de oudste van een groot gezin was, was Camilla de rechterhand van haar moeder. „Moeder stuurde mij meestal naar boven om de bedden op te maken en dat was weer een prachtkans om te lezen. Ik wist dat ik mij moest haasten, wanneer ze riep: „Camilla, ben je nu nog niet klaar met die bedden?”

Hoewel president Kimball piano speelt, heeft Camilla nooit enig nut gehad van de orgellessen die haar ouders haar gaven, omdat ze altijd een boek op de muziekstandaard zette, „en genoeg speelde om mijn moeder tevreden te stellen, terwijl ze tussen de bedrijven door las.”

Zuster Kimball heeft haar liefde voor lezen van geen vreemde, want ze herinnert zich hoe haar moeder voor het hele gezin kousen breidde en ondertussen las. „Ik kan me niet herinneren dat er niet ergens boeken lagen.”

De manier waarop zuster Kimball boeken verslond, deed haar nooit het kaf met het koren verwarren. De zwaarste beproeving voor mij was de kranten met stripverhalen aan onze oudste zoon te moeten voorlezen. Ik leerde hem zo gauw mogelijk lezen, zodat hij ze tegen de tijd dat hij vijf was zelf kon lezen.

Belangrijker dan haar vrijheid om te lezen was echter de vrijheid die haar vergund was om na te denken over dingen die verband houden met het evangelie. „Toen ik in de tweede klas van de middelbare school zat”, zo herinnert ze zich, „vertelde de leerkracht ons over de evolutie; ik raakte erg opgewonden en ging naar huis om mijn ouders erover te vertellen. Mijn vader luisterde geduldig tot het eind en zei toen: „Wel, kind, er zijn theorieën en er is de

waarheid en je zal de theorieën van de waarheid leren onderscheiden, als je geduldig je tijd afwacht.”

Hij reageerde niet te heftig en gaf me ook geen onbehaaglijk gevoel en dat is het voorbeeld waarnaar ik sedert dien gehandeld heb. Mijn voornaamste vak was voedingsleer en de laatste zestig jaar zijn er zoveel veranderingen op dat gebied geweest dat men zich niet langer aan de theorieën vast kan klampen. Maar het evangelie biedt wel houvast. Ik begrijp het misschien niet helemaal, maar ik geloof dat ik het te eniger tijd volledig zal begrijpen, als ik er aan blijf werken.”

Over de geweldige dorst naar kennis in haar gezin zegt zuster Kimball: „Ik heb altijd een onderzoekende geest gehad. Ik aanvaard dingen niet als vanzelfsprekend. Ik houd ervan de dingen na te pluizen en te bestuderen. Ik leerde al vroeg de vragen uit het evangelie die ik niet kon beantwoorden te laten rusten. Er waren veel dingen die ik niet begreep, maar naarmate ik ouder word en elk probleem bestudeer, erover bid en overdenk, kan ik ze beter begrijpen. Met pret in haar ogen zegt ze: „Ik heb nog steeds duizendeneen vragen, maar ik heb zo veel andere dingen in mijn leven leren begrijpen dat ik bereid ben mijn tijd af te wachten voor de rest van de antwoorden.”

Met eerbied vervulde stem vertelt ze hoe één van haar vragen beantwoord werd. Het was in de periode dat ze dienst deed als gids op Temple Square, een taak als zending die ze heel ernstig opvatte. Op een morgen toen ze zich aan het kleden was, schoot haar plotseling een vraag te binnen die haar schokte: „Hoe weet ik dat Joseph Smith werkelijk de Heiland en de Vader zag? Hoe kom ik iets dergelijks te weten?” Ik vroeg me verbaasd af hoe ik de brutaliteit had dit te denken. Ik was vreselijk in de war. Ik knielde neer en bad erover, maar toen ik het huis verliet, werd ik nog steeds door die vraag gekweld.

„Ik kan nog de gewaarwording voelen die ik had toen ik die dag opstond om het verhaal van Joseph Smith te vertellen, zoals ik zo vele malen voordien gedaan had. Plotseling had ik een openbaring — een brandend gevoel in mijn boezem — dat zo overtuigend was, zo geruststellend dat ik er niet aan twijfelde dat dit werkelijk het beloofde getuigenis was voor degenen die zoeken en werkelijk willen weten.

„Wat mij verbaasde is dat ik nooit eerder over die vraag had nagedacht. Mijn getuigenis was gewoon iets dat erbij hoorde. En toen kwamen de vraag en het antwoord op dezelfde dag! Ik was ook geen jong meisje. Ik was een volwassen vrouw, sinds jaren getrouwd.”

Ze vermeerdert haar kennis voortdurend door haar roepingen als cursist en als lerares eer aan te doen. Als lerares geestelijk leven in de zustershulpevereniging, een functie die ze al twintig jaar vervult in de wijk waar ze woont, spoort ze de zusters voortdurend nadrukkelijk aan elk jaar een normatief boek door te lezen, waarbij ze iedereen die het volbrengt op een verrukkelijke maaltijd trakteert. Tweeënzeventig vrouwen lezen eens in één jaar het Boek van Mormon door. Twaalf van hen lezen het zelfs driemaal. „Ik ben verrukt over de reactie, „zegt ze. „Heel veel zusters hebben me gezegd: „Ik ben blij dat u ons ertoe heeft aangezet.” Ik geloof dat velen van ons het op prijs

stellen — zo vergaat het mij tenminste — wanneer iemand hen tot studeren aanzet.” Ik zou graag willen,” voegde zuster Kimball eraan toe, „dat iemand mij een beetje meer aanspoorde.”

Een andere gelegenheid voor haar om te onderwijzen is het huisbezoek. „Ik ben al meer dan vijftig jaar lid van de zustershulpvereniging en ik heb al meer dan vijftig jaar huisbezoek gedaan,” zegt ze vol trots. „Dit is een van mijn prachtige kansen om dicht bij mijn medemens te komen, hen te helpen hun problemen op te lossen. Volgens mij kun je een vrouw niet werkelijk leren kennen, tenzij je de sfeer in haar gezin kent. En het huisbezoek geeft ons een kans elkaar dichter te benaderen en te helpen.”

Zuster Kimball stelt deze vriendschappen op prijs, want als zuster van Henry Eyring, vooraanstaand Amerikaans geleerde, en als echtgenote van president Spencer W. Kimball merkt ze dat er mensen zijn die op haar naam in plaats van op haar persoonlijkheid reageren. Wanneer de mensen haar vragen hoe zij zich voelt als vrouw van een profeet, maakt ze er gewoonlijk een grapje over, dat eigenlijk niets meer dan de waarheid is: „Ik trouwde niet met een profeet, maar met een pas teruggekeerde zendeling.” En Spencer W. Kimball trouwde niet met de vrouw van een profeet, maar met een levendige onderwijzeres met een overzadiglijke en heldhaftige geest. Samen zijn zij in een verschillende, doch elkaander aanvullende levensstijl blijven groeien.

Opgewekt geeft ze toe dat voor zover het haar huwelijk betreft, „er niets anders zou zijn geweest”, indien haar man dertig jaar geleden niet tot algemene autoriteit was geroepen. „Hij was altijd volledig toegewijd aan de kerk en zo is het geweest vanaf het begin van ons huwelijk. Hij zou net zo toegewijd zijn, als hij wijkadministrateur was geweest.” Hij werd precies zes weken na hun huwelijk tot ringadministrateur geroepen.

De enige werkelijke verandering werd in hun leven tweeweggebracht door de roeping tot president en de daaraan verbonden zware taak. „Hij is nu de laatste autoriteit op aarde tot wie men zijn toevlucht kan nemen”, zegt ze zachtjes, „en daardoor staat hij zo alleen. Hij heeft de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor zoveel beslissingen. Hij kan nergens anders terecht dan bij de Here.”

Zuster Kimball tracht die last te verlichten door in haar huis vrede te laten heersen en ze voegt eraan toe: „Ik zorg zo goed mogelijk voor zijn gezondheid, verlos hem van huishoudelijke aangelegenheden en ik probeer hem vooral beschutting te geven. Het moeilijkste ter wereld voor hem is „Nee” te zeggen en ik vind het naar om te zien, wanneer hij onder een dergelijke druk staat.” Een andere moeilijkheid is de toegenomen publiciteit. Ze houdt niet van publiciteit, vermijdt haar mogelijk in het openbaar te verschijnen, mijdt interviews en beschermt haar privéleven, zowel voor haarzelf als voor haar man.

Voor hen beiden is het een echte gezinsavond, wanneer zij bij elkaar zitten in hun gemakkelijke stoelen en samen de schriften bestuderen. Zuster Kimball leest hardop, zodat president Kimball zijn stem kan sparen. Ze pauzeert wanneer ze een punt willen bespreken of een belangrijke

passage onderstrepen in de boeken die zo vaak zijn gelezen en van zoveel onderstrepingen voorzien dat een niet gemerkt gedeelte „eerdert uitzondering dan regel is.”

„Het is een gemakkelijke man om mee te leven”, zegt zuster Kimball vol liefde. Ze prijst zijn „absolute geloof en absolute onkreukbaarheid” en waardeert hun verschil in denkwijze, die hun lange vriendschap dat pikante geeft.” Hij heeft nooit goed kunnen begrijpen waarom ik op mijn eigen manier vragen wil stellen en de dingen wil onderzoeken. Het evangelie is gewoon iets, waar hij geen vragen over heeft.”

Het is toch wel duidelijk dat ze groot respect hebben voor elkaars persoonlijkheid — en om een zeer goede reden: een diepgeworteld vertrouwen in de integriteit van de ander, gebaseerd op een volledig vertrouwen in de rechtvaardigheid van de ander. „Wanneer het op beginselen van goed en kwaad aankomt,” zegt zuster Kimball, „zijn we het volkomen met elkaar eens. We weten beiden dat de verzoening wezenlijk is en geen van ons beiden weet hoe Christus in staat was voor de zonden der wereld te lijden, maar soms vraag ik mij af hoe het in werkelijkheid gebeurde. Mijn man voelt zich er wel bij te wachten totdat hij het ontdekt. En wij verschillen soms van mening over de toepassing van het evangelie op verschillende situaties — politieke bij voorbeeld. Wanneer dat het geval is, zoeken we elk de kwestie op onze eigen manier uit. Geen van beiden hoeft de ander te overtuigen en wanneer we ons erdoor gewerkt hebben, ontdekken we dat we de eenheid des . . . bereikt hebben” (Efe. 4:13.)

Dit wederzijds vertrouwen en respect hebben vanaf het begin hun huwelijk gekenmerkt. Zuster Kimballs veelzijdige belangstelling heeft haar nauw betrokken bij clubs, maatschappelijk werk en cursussen. „Ik heb sedert wij getrouwd zijn elk jaar een cursus gevolgd, met uitzondering van de laatste twee jaar, toen we veel gereisd hebben,” zegt ze.

Deze bezigheden betekenen echter niet dat ze haar huis een plaats vindt waar geen stimulans van uitgaat. „Iedereen die denkt dat huishouden en moeder zijn een saai bezigheid is, neemt de dagelijkse taken niet serieus,” zegt ze positief. „Het gezin biedt de meeste mogelijkheden om te leren. Daar moet je twee keer zo hard werken om zoveel mogelijk te leren. Er komt nooit een eind aan de noodzaak om te studeren — te weten hoe je met kinderen om moet gaan, en later, hoe je een goede schoonmoeder of een goede grootmoeder moet zijn.”

De manier waarop ze zich er haar hele leven op heeft toegelegd alles zo goed mogelijk te doen houdt haar enthousiast en maakt haar tot een stimulans voor anderen. „Heel wat mensen zijn van mening dat zij onder hun taken gebukt gaan,” zegt ze. „Ik ben van mening dat het nakomen van verplichtingen de beste kans is — de allerbeste manier is — om te groeien. Elke vrouw moet letten op kansen — openstaan voor het algemeen belang, voor het gezin, het groeien door dienstbetoon in de kerk. Het leven is zo interessant, dat ik mij er zorgen over maak dat ik niet alles klaar krijg. En ik heb geen geduld met vrouwen wier leven hen „verveelt” .

Uittreksel uit toespraken gehouden door bisschop Peterson in de vergaderingen voor de jeugd tijdens de interregionale conferenties voor de Filippijnen en Korea.

We hebben allemaal de duidelijk oproep van president Kimball gehoord toen hij de broeders zei zich op een zending voor te bereiden. Nu ik de jongemensen in de verschillende delen van de kerk heb gezien, ben ik onder de indruk. Er zijn er altijd onder u die alles willen doen wat nodig is om in overeenstemming met de wil des Heren te leven — die toegewijd zijn en de raad van hun leiders willen opvolgen.

Niet lang geleden ontmoette ik bij

Een bijzondere roeping

DOOR BISSCHOP
H. BURKE PETERSON

Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

voorbeeld een jongeman van Japanse afkomst. Nadat hij met een aantal jongeren uit de kerk was omgegaan, die zich er niet voor schaamden mormoon te zijn, had hij gevraagd standaardgesprekken te mogen volgen en later of hij gedoopt kon worden. Zijn ouders dachten dat hij zich vergiste, maar zij waren van mening dat, indien ze hem tot de kerk toe lieten treden, hij snel genezen zou zijn en weer bij zinnen zou komen. En dus gaven zij hun toestemming en de jongeman werd gedoopt.

Kort nadat hij tot de kerk was getreden vertelde de jongeman zijn ouders dat hij op zending wilde gaan en vroeg hun of ze hem wilden

steunen. Ze zeiden neen, natuurlijk wilden ze niet, omdat ze niet geloofden in wat hij deed. Ze vertelden hem dat het dwaas was met leren op te houden, in het bijzonder omdat hij zo goed op weg was om dokter te worden. maar hij wilde gaan, daarom spaarde hij wat geld en kreeg daarop een aantal vrienden. Toen zijn oproep kwam, moest hij een zending in Korea vervullen.

Deze jongeman vertelde mij verder dat nadat hij slechts een paar maanden op zending was geweest zijn ouders naar Korea kwamen om hem op te zoeken. Zijn vader zei hem: „Nu heeft het lang genoeg geduurd. We hebben geduld met je gehad, we hebben begrip getoond. Nu is het tijd voor je naar huis terug te keren en weer te gaan studeren.” Het lag in de bedoeling hem met hen mee te nemen naar huis. Maar hij zei dat hij niet naar huis kon gaan. Hij kon de mensen niet in de steek laten, omdat wat hij deed waarachtig was — omdat het juist was. Hij was door de Here hierheen geroepen en hij mocht nu niet weggaan.

De ouders van de jongeman waren rijk en de vader herinnerde zijn zoon eraan dat hij al zijn studie zou bekostigen. Maar de zoon zei neen. Hij kon zijn taak als zending niet in de steek laten. Wat hij deed was belangrijker dan dokter worden. Toen zei zijn vader hem dat indien hij niet met hen mee terugkeerde naar huis en alles in de steek liet, zij hem zouden verstoten. Maar hij wilde nog steeds zijn zendingsgebied niet verlaten.

En de zending vertelde mij dat zijn familie hem verstoten had, hem had uitgeworpen. Toen hij van zijn zending terugkeerde, had hij geen huis om heen te gaan. Hij ging terug naar school en werkt nu om zijn opleiding te betalen.

Deze jongeman is een van die mensen die alles zullen doen wat nodig is om de raad van de profeet te volgen. Er zijn er die geen uitvluchten verzinnen voor hun lidmaatschap van de kerk. Er zijn er die alles zullen doen wat nodig is om zich erop voor te bereiden zendingen voor de Here te worden en de oproep afwachten die zij zullen krijgen.

Aan hen die het besluit hebben genomen een zending te vervullen en zich erop voorbereiden, of aan hen die deze beslissing nog niet hebben genomen, wil ik zeggen dat heel wat van de prachtigste belevissen die ik als algemene autoriteit heb gehad te maken hadden met de heiligen die als zending werkzaam zijn. We hebben vele geweldige belevissen in de Presiderende Bisschop meegemaakt, maar niets heeft mij meer verrukt of geestelijk meer verheven dan de ervaring op zending te gaan en onder jongemensen te zijn die hun tijd besteden aan het onderwijzen van het Evangelie van Jezus Christus. Ik heb gezien wat voor zegeningen de zendingen ontvangen, zegeningen die geen enkele andere groep op aarde ten deel vallen. De zendingen zijn in de ogen van de Here bijzondere mensen en Hij doet bijzondere dingen voor hen, die Hij misschien niet voor zijn andere kinderen doet. De zendingen die rechtvaardig zijn hebben macht, autoriteit en zegeningen die anderen niet hebben. Het mooiste van de werken des Heren is „zending zijn.” Een aantal jaren geleden was ik bisschop in de Verenigde Staten. We hadden een groep jonge mensen in onze wijk die schitterende voorbeelden waren van wat heiligen der laatste dagen behoren te zijn. Ze leerden een jong meisje van een jaar of zeventien kennen dat geen lid van de kerk was.

Dit meisje was doof, maar ze had leren liplezen. En als je voor haar stond en tegen haar sprak, kon ze aan je lippen zien wat je zei. Ze had ook nog een hartkwaal en kon niet met de andere meisjes aan enigerlei vorm van sport meedoen.

De moormoonse jongens en meisjes waren vriendelijk jegens haar. Ze waren bezorgd en vol begrip voor haar. Ze hield van de manier waarop ze haar behandelde; ze hield van hun voorbeeld. Spoedig werd ze uitgenodigd te luisteren naar de lessen van de zendingen. Aan het eind van de lessen leerde ze wat haar onderwezen was en ze vroeg haar ouders of ze gedoopt mocht worden. Zij hadden de lessen ook gehoord, maar zij aanvaardden de waarheid niet zoals zij. Ze

stemden er echter in toe dat ze werd gedoopt.

Op een zaterdagmiddag verzamelden we ons om het doopvont toen dit jonge, dove meisje het water in ging. Nadat ze gedoopt was, moest ze tot lid van de kerk worden bevestigd. De ouderlingen vroegen mij of ik in de kring wilde gaan staan. Ik deed het. Ik wist dat ze de bevestiging en de zegen van de ouderling niet kon horen, omdat zij zijn lippen niet kon zien, dus luisterde ik heel aandachtig naar de zegen van de ouderling, toen hij haar tot lid van de kerk bevestigde. Ik wilde haar naderhand vertellen wat hij gezegd had.

Ik kon mijn oren nauwelijks geloven, toen ik hoorde wat de ouderling zei, want hij zei een aantal dingen die ik niet voor mogelijk hield. Maar hij was vol geloof, dat de Here de zegen die hij gegeven had, zou verlenen.

Na de bevestiging en de zegen nodigde ik het jonge meisje in mijn kantoor uit. Ze ging voor me zitten en ik zei: „Ik zou je graag willen vertellen hoe de zegen luידde, die de ouderling u heeft gegeven.” Ze keek me aan en zei: „Bisschop Peterson, ik heb de zegen gehoord.” Vanaf dat moment kon ze horen. Ze was niet langer doof. Van die tijd af kon ze volleybal, honkbal en tennis spelen omdat ook haar hartkwaal over was.

Heel deze genezing kwam tot stand door het geloof, het getuigenis en het vertrouwen van de ouderling — een bijzondere zegen die onze hemelse Vader vaak aan waardige zendingen en aan hen die zich met zendingswerk bezighouden geeft. Hij geeft aan weinig anderen in dezelfde mate.

Moge de Here u zegenen in uw voorbereiding zoals de profeet u heeft gevraagd: zendingen te zijn en de wereld in te gaan om anderen het Evangelie van Jezus Christus te onderwijzen. U heeft een bijzondere roeping — een bijzondere eigenschap — terwijl u hier op aarde bent: om in het leven van een aantal mensen een vorm van geluk te brengen, die niemand anders zal bereiken. Ieder van u is een bijzonder iemand, ieder van u is belangrijk. Ieder van u is nodig.

Indien u ooit besluit . . .

DOOR MARK HART

Mark Hart is schrijver en uitgever van lesmateriaal voor kinderen. Hij geeft les in de zondagsschool in de achtste wijk van Preston, is uitvoerend secretaris van de ring Preston, Zuid Idaho en ambtenaar in de tempel te Logan.

„Voordat het jaar om is, moet u deze moeder lid van de kerk gemaakt hebben.” Deze opdracht, die ik in het begin van januari van mijn bisschop kreeg en aanvaardde, maakte het mogelijk dat ik de vreugde van het zendingswerk smaakte.

De moeder die hij genoemd had, was geen lid en woonde samen met haar dochter, die wel lid was. Ik was aan het gezin toegewezen als huisonderwijzer. De volgende dagen besteedden mijn collega en ik aan de voorbereiding op dat allerbelangrijkste eerste bezoek aan haar huis. Zonder vast plan in gedachten hoe we het onderwerp van de doop zouden benaderen, belden we aan en werden binnengelaten. Toen we ons gereedmaakten om te gaan dacht ik bij mijzelf: „Deze vrouw kent mij niet. Misschien kan ik gewoon een beetje brutaal zijn.” Ik haalde diep adem en stak van wal. „Hoe komt het dat u geen lid van de kerk bent, terwijl u het grootste deel van uw leven in een mormoonse gemeenschap heeft gewoond?”

Ze gaf geen antwoord op de vraag, maar ik vervolgde: „Indien u ooit besluit zich aan te sluiten, zal ik met alle plezier de voorbereidingen voor u treffen.”

Een week later kreeg ik een telefoontje: „Broeder Hart, wat moet ik doen om lid van uw kerk te worden?” Twee weken later (zelfs nog voor ons bezoek in februari) werd ze gedoopt.

Ik had eerder de opwindning gevoeld die ontstond, wanneer ik niet-leden uit mijn woonplaats mijn getuigenis gaf. Nu, bemoedigd door deze bijzondere gebeurtenis, besloot ik een van de leraren van onze middelbare school te benaderen — een talentvolle jongeman die met een verre bloedverwant van mij getrouwd was. Weer dat probleem hoe een geschikt gesprek te beginnen.

Op een dag tijdens een schoolvergadering nam ik een stoel naast het gangpad en liet de buitenste plaats vrij. Ik dacht bij mijzelf: „De volgende zet is aan de Here.”

Een ogenblik later ging hij naast mij zitten. Weer benaderde ik hem op de directe manier: „Ik ben benieuwd hoe u vier jaar lang de Brigham Young Universiteit heeft kunnen volgen zonder mormoon te worden.” Weer voegde ik eraan toe: „Indien u ooit besluit zich bij de kerk aan te sluiten, zal ik met alle plezier de voorbereidingen voor u treffen.”

Drie dagen later ging de telefoon. Drie weken later werd hij gedoopt. Vervolgens dacht ik aan een van mijn cursisten, een niet-lid, die er gewoon nooit bij had stilgestaan zich te laten dopen. Een paar maanden later benaderde ik hem met dezelfde woorden: „Ik zal met alle plezier de voorbereidingen voor u treffen.” Ook hij werd lid. Die tien woordjes: „Ik zal met alle plezier de voorbereidingen voor u treffen” hebben mij die geweldige vreugde verschaft, die de Here ons belooft:

„En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!” (LV 18:16.)

Het Boek van Mormon ontdekken

DOOR MARION G. ROMNEY
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Wie heeft Amerika ontdekt?” vroeg de leerkracht. „Columbus”, antwoordden de kinderen op een na. Die antwoordde: „Ik.” De kinderen lachten. Toch was er een punt naar voren gebracht dat de aandacht waard was. Dat ene kind had inderdaad alles wat hij wist over Amerika ontdekt.

De profeet Joseph Smith heeft geschreven „Ik vertelde de broeders, dat het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek ter wereld was en de hoeksteen van onze godsdienst; en de mens zal nader tot God komen door zijn voorschriften op te volgen dan die van enig ander boek.” (LvdpJS p. 205)

Ik heb ontdekt dat deze uitspraak van de profeet waar is.

Toen ik nog een jongen was, boeide het verhaal van de rovers van Gadianton mij. Er waren talloze grotten in de bergen in het noorden van Mexico, waar we woonden. Toen we ze gingen verkennen, vonden we oude pijlpunten en andere overblijfselen. Op de muren zagen wij vreemde tekeningen en hieroglyfen. We vroegen ons af of ze als schuilplaats door de rovers gebruikt waren. De vele verhalen die overal verteld werden, zetten mij ertoe aan wat er in het Boek van Mormon over de rovers geschreven staat iedere keer opnieuw te lezen.

Later, toen ik als eerstejaars student de Cassia Academy bezocht, gebruiken we het Boek van Mormon in de godsdienstles. Onlangs vond ik in het schrift dat ik daar gebruikte een korte aantekening over de inhoud van elk hoofdstuk van het boek.

Nog weer later, tussen 1920 en 1923 toen ik op zending was, raakte ik wat vertrouwd met het Boek van Mormon. Toen ik nog een jongen was, boeide het verhaal van de rovers van Gadianton mij. Er waren talloze grotten in de bergen in het noorden van Mexico, waar we woonden. Toen we ze gingen verkennen, vonden we oude pijlpunten en andere overblijfselen. Op de muren zagen wij vreemde tekeningen en hieroglyfen.

Mijn werkelijke kennis van en liefde voor het boek kwam tussen 1929 en 1941 tot ontplooiing, de jaren, waarin ik rechten studeerde.

Nadat ik mij door deze rechtenstudie heen had geworsteld, voor het eindexamen geslaagd was en praktijk mocht gaan doen, begon ik mij zorgen te maken over de vraag of ik al dan niet volgens de normen van het evangelie van Jezus Christus kon blijven leven en tegelijkertijd mijn praktijk kon uitoefenen. Mijn zorg werd nog vergroot door de bezorgdheid van mijn vader. Ik weet niet of hij het verhaal zelf gehoord had, maar hij vertelde me het verhaal van een grappenmaker, die eens over een kerkhof liep en op een steen de volgende inscriptie zag: „Hier ligt John Brown, een advocaat en een eerlijk man.” Waarop hij aan de inscriptie toevoegde: „Ik vraag me af, waarom men ze alle drie in hetzelfde graf begroef.”

(De gevolgtrekking hier is dat een advocaat geen eerlijk man is, dus moest hier meer dan één persoon begraven liggen.)

Denkende aan de lovende woorden van de profeet Joseph Smith voor het boek, besloot ik als volgt te werk te gaan: Ik ging regelmatig een half uur eerder dan mijn collega's naar mijn kantoor, sloot de deur en bracht elke morgen een half uur door met bidden en het lezen van de Schriften. Gedurende de twaalf jaar dat ik mijn praktijk uitoefende, las ik het Boek van Mormon negen maal door.

Sedertdien heb ik het nog veel vaker gelezen. Welk een geweldige lessen onderwijst het! Neem eens met mij de volgende voorbeelden door.

Ten eerste geloof en moed, zoals die door Nefi getoond werden.

U zal zich herinneren dat zijn broers morden, toen hun vader Lehi hun zei dat de Here beval dat zij terugkerden „naar het huis van Laban . . . en de geschiedboeken trachtten te verkrijgen . . .” Maar Nefi antwoordde:

„. . . Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” (1 Nephi 3:4, 7.)

Toen Nefi en zijn broers „in het land van Jeruzalem” kwamen, viel het lot om naar het huis van Laban te gaan en met hem te onderhandelen” op Laman. Hij ging, maar slaagde er niet in ze te krijgen. Toen hij bij zijn broers terugkeerde, overtuigde hij allen, behalve Nefi ervan, dat zij zonder de platen naar hun vader moesten terugkeren. Maar Nefi zei:

„. . . Zowaar als de Here leeft en wij leven, zullen wij

niet naar onze vader in de wildernis terugkeren, totdat wij hebben volbracht, wat de Here ons heeft bevolen.” (1 Nephi 3:10, 11, 15.)

Toen haalde hij hun over naar het land hunner erfenis te gaan en hun goud en zilver en andere kostbare dingen te halen en daarmee te trachten de platen te verkrijgen. Dat deden zij, maar Laban weigerde van de platen afstand te doen. Integendeel, hij nam hun hun bezittingen af en ze vluchten voor hun leven.

Weer buiten de muren van Jeruzalem, sloegen Laman en Lemuël Nefi en Sam uit woede met een stok. Toen ging Nefi alleen de stad in en verkreeg met des Heren hulp de platen.

De waarde van Nefi's geloof werd bij vele opeenvolgende gelegenheden op sprekende wijze aangetoond. Toen hij probeerde een schip te bouwen, zoals de Here bevolen had, bespotten zijn broers hem, waren ze tegen hem gekant en zeiden ze dat hij het niet kon. Maar Nefi zei: „. . . Indien God mij had geboden alle dingen te doen, zou ik ze kunnen doen. Indien Hij mij zou gebieden, dat ik tot dit water moest zeggen: Word aarde, dan zou het aarde worden, en indien ik het zou zeggen, zou het geschieden.” (1 Nephi 17:50.)

Wel hij bouwde het schip wel degelijk en vervoerde zijn jengeldene broers ermee over de zee.

Een andere waardevolle les die ik uit het Boek van Mormon heb geleerd is hoe je kan weten dat je zonden vergeven zijn. Het antwoord werd mij duidelijk, toen ik nadacht over de eerste verzen van Mosiah 4.

Een van de geweldigste toespraken die in de Schriften staan, is in de eerste hoofdstukken van Mosiah opgetekend. Het is de afscheidsrede van koning Benjamin aan zijn volk.

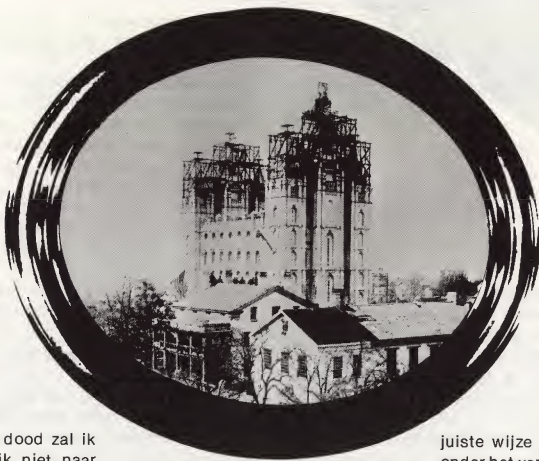
De eerste drie verzen van hoofdstuk vier luiden:

„Toen koning Benjamin de woorden die hem door de engel des Heren waren gegeven, had gesproken, richtte hij zijn ogen naar alle kanten op de schare, en ziet, zij waren ter aarde gevallen, want de vreze des Heren was over hen gekomen.

En zij hadden zichzelf in hun vieselijke staat gezien, nog minder dan het stof der aarde. En zij allen riepen eenparig met luider stemme: O, wees barmhartig en laat ons deel hebben aan het zoenbloed van Christus, opdat wij vergeving van onze zonden mogen ontvangen en ons hart worde gereinigd; want wij geloven in Jezus Christus, de Zoon van God; Die hemel en aarde en alle dingen heeft geschapen, en Die onder de mensen kinderen zal nederkomen.

En toen zij deze woorden hadden gesproken, kwam *de Geest des Heren op hen en zij waren vervuld van vreugde, omdat zij vergeving hunner zonden hadden ontvangen en een gerust geweten bezaten door het grote geloof, dat zij in Jezus Christus hadden, Die zou komen volgens de woorden, die koning Benjamin tot hen had gesproken.* (Mosiah 4:1-3.)

Een ieder die het Boek van Mormon ontdekt en zich aan de leringen uit dit boek houdt, is op weg naar het eeuwige leven.

Tot aan de dag van mijn dood zal ik altijd dankbaar zijn dat ik niet naar een van mijn vrienden geluisterd heb, toen ik als jongeman van nog geen eenentwintig jaar de moeite nam het hele eind van Utah County naar St. George te reizen om in de tempel aldaar in de echt te worden verbonden. Dat was nog voordat de spoorlijn naar het zuiden van Utah County er was en dus moesten we de rest van de weg in een met paarden bespannen wagen afleggen. Het was in die dagen een lange en zware tocht over nietverharde wegen en de reis in beide richtingen duurde vele dagen. (Met de trein was de afstand van Salt Lake City naar Utah County ongeveer 74 kilometer en de afstand voor een met paarden bespannen wagen van Utah County naar St. George was ongeveer 445 kilometer.)

Veel mensen raadden mij aan mij niet zoveel moeite te getroosten — niet die hele weg af te leggen naar St. George om daar te trouwen. Ze redeneerden dat ik mij door de ringpresident of de bisschop in de echt kon laten verbinden en dan, wanneer de tempel te Salt Lake klaar was, kon ik met mijn vrouw en kinderen daarheen gaan en aan haar verzegeld worden en onze kinderen voor eeuwig aan ons laten verzegelen.

Waarom luisterde ik niet naar hen? Omdat ik voor tijd en eeuwigheid gehuwd wilde zijn — omdat ik het leven op de juiste manier wilde beginnen.

„Haar moeder stierf voordat de tempel in Salt Lake City klaar was”

DOOR HEBER J. GRANT
Zevende president van de kerk

Later had ik reden er heel erg blij om te zijn dat ik besloten had liever op dat tijdstip in de tempel te huwen, dan tot een later en misschien geschikter tijdstip te wachten.

Een aantal jaren geleden reisden de leden van het algemeen bestuur van de Onderlinge Ontwikkelings Vereniging van de Jonge Vrouwen door de ringen en spraken over het onderwerp huwelijk. Ze spoorden de jongemensen ertoe aan hun leven samen op de juiste manier te beginnen door op de juiste manier met elkaar in de echt te worden verbonden, in de tempels van de Here.

Ik woonde in een van de ringen een conferentie bij en een van mijn dochters die vertegenwoordigster was van het algemeen bestuur van de OOVJV op de conferentie zei: „Ik ben de Here erg dankbaar dat ik op de

juiste wijze geboren ben — geboren onder het verbond, geboren uit ouders die op de juiste wijze gehuwd en verzegeld waren in de tempel des Heren.”

Er kwamen tranen in mijn ogen, omdat haar moeder stierf voordat de tempel te Salt Lake City klaar was en ik was dankbaar dat ik niet naar de opmerkingen van mijn vrienden had geluisterd, die getracht hadden mij ervan te overtuigen niet naar de tempel in St George te gaan om in de echt te worden verbonden. Ik was dankbaar voor de inspiratie en het besluit dat ik genomen had het leven op de juiste manier te beginnen.

Waarom gebeurde mij dit? Omdat mijn moeder in het evangelie geloofde, mij er de waarde van onderwees, me deed verlangen naar alle weldaden, die man ondergaat wanneer men zijn leven op de juiste wijze begint en leeft volgens de leringen van het evangelie.

Ik geloof dat er geen waardige heilige der laatste dagen is die zich niet redelijkerwijs zou inspannen om naar het huis des Heren te gaan om het leven samen te beginnen. De huwelijkseden die in deze gewijde plaatsen worden afgelegd en de heilige verbonden die voor tijd en alle eeuwigheid worden aangegaan, zijn een bescherming tegen veel van de verleidingen in het leven die de gezinnen vaak verscheuren en het geluk vernietigen.

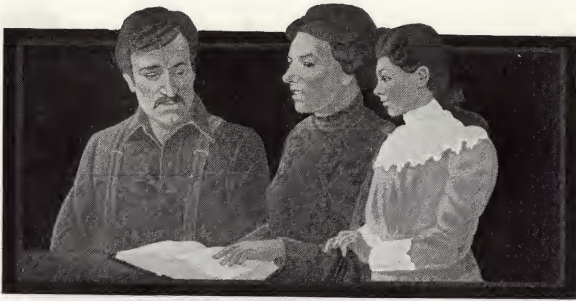
De „Gouden Bijbel”

DOOR MAUREEN BEECHER

Mary Elizabeth had nooit een exemplaar van het Boek van Mormon gezien. Broeder Morley, die hun kleine gemeente in Kirtland presideerde, vertelde haar wat de zendingen over de heilige geschriften op de gouden platen verkondigden. Ze had over de profeet Joseph Smith gehoord en hoe hij ze vertaald had, maar Mary Elizabeth had nooit het boek zelf gezien. Wat zou ze het graag willen lezen! Ze was tien jaar en had leren lezen door de bijbel te bestuderen — dat was in

die dagen, bijna 150 jaar geleden, in veel gezinnen het enige boek. Het was een droevige zaak een van de weinige mensen te zijn, die in het herstelde evangelie geloofden. Broeder Morley zelf was pas bekeerd en ook hij voelde zich alleen, nadat de eerste zendingen waren heengegaan. Toen kwam er een andere zending, John Whitmer, die werkelijk de gouden platen gezien en betast had. En hij bracht een exemplaar van het Boek van Mormon mee.

Mary Elizabeth hoorde al vroeg van zijn komst. Er zou die avond bij broeder Morley thuis een vergadering zijn, daar de gemeente geen kapel had om in te vergaderen. Mary Elizabeth ging die middag bij broeder Morley langs in de hoop meer over het boek aan de weet te komen. Ze was teleurgesteld dat broeder Whitmer er niet was. Maar hij had het boek achtergelaten! „Zou je het graag willen lezen?” vroeg broeder Morley „O ja, graag!” antwoordde Mary Elizabeth. Broeder

Morley bracht het en legde het in haar handen. Toen Mary Elizabeth het kostbare boek vasthield, wilde ze het zo graag lezen dat ze het niet terug wilde geven.

„Maar Mary Elizabeth”, protesteerde broeder Morley. „Veel van de broeders hebben het nog niet gelezen en ik heb het zelf nog niet uit.”

„Kan ik het dan niet lezen als u in de kerk bent? Ik kan het u terugbrengen als de dienst voorbij is”, vleiide Mary Elizabeth.

„Maar dan is het al laat”, antwoordde broeder Morley. „Je zou de hele weg van je huis in het donker moeten lopen om het terug te brengen.”

Toen broeder Morley echter in de smekende ogen van Mary Elizabeth keek, kon hij haar verzoek niet weigeren. „Kind”, zei hij vriendelijk, „als je het boek morgenochtend voor het ontbijt terugbrengt, mag je het meenemen.”

Indien ooit iemand volmaakt gelukkig was, door het bezit van een schat, dan was het Mary Elizabeth. Ze vloog bijna naar huis en stormde het huis, waar ze met haar oom en tante woonde, binnen, terwijl ze uitriep: „Hier is de gouden bijbel!” Haar aankondiging verwekte enige consternatie. Mary Elizabeth kreeg een uitbrander, omdat ze zo aanmatigend was geweest een dergelijke gunst te vragen, terwijl broeder Morley zelf het boek nog niet gelezen had.

Maar ze had het een paar uur en haar oom en tante wilden even graag als Mary Elizabeth weten wat er in stond. Dus las het gezin om de beurt hardop uit de gewijde bladzijden voor. Toen

de avond begon te vallen lezen ze door. De kaarsen werden aangestoken en nog steeds lezen ze door, tot diep in de nacht. Ze kon maar niet met lezen ophouden en naar bed gaan en zelfs toen ze in haar bedje lag herinnerde, Mary Elizabeth zich de prachtige beginwoorden, voordat ze in slaap viel: „Ik, Nephi, uit eerzame ouders geboren . . .”

Het morgenlicht wekte Mary Elizabeth en met een sprong was ze uit bed en las weer in het boek. En toen het bijna tijd voor het ontbijt was, had ze over het oude volk van God op het Amerikaanse vasteland gelezen.

Het was nog vroeg, toen ze bij het huis van broeder Morley aankwam met het boek. „Voor het ontbijt,” had ze beloofd en het gezin van broeder Morley was nog maar net op.

Mary Elizabeth gaf het boek aan broeder Morley. „Ik denk dat je er nog niet veel in gelezen hebt,” merkte hij op. Ze wees naar de bladwijzer die de plaats aangaf waar ze de vorige avond met lezen waren opgehouden. Hij was verrast. „Ik geloof niet dat je me er één woord van vertellen kunt,” daagde hij haar uit, daar hij dacht dat ze te snel gelezen moest hebben om er zich nog iets van te kunnen herinneren.

„Ik, Nephi, uit eerzame ouders geboren . . .”, begon Mary Elizabeth en legde vervolgens uit wat ze gelezen en gehoord had van het verhaal van Nephi en zijn familie.

Broeder Morley keek het meisje vol ongeloof aan. Ze had het gelezen en ze had zelfs een aantal verzen ont-houden! En hij kon in haar ogen haar

liefde voor het boek zien. „Kind”, zei hij, „Neem dit boek mee naar huis en lees het uit. Ik kan wachten.”

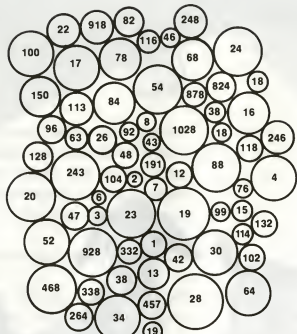
Er was geen tijd het boek in één keer uit te lezen, maar een paar dagen later was Mary Elizabeth inderdaad bij het laatste hoofdstuk aangekomen. Ondertussen kwam de profeet Joseph Smith zelf naar Kirtland. Terwijl hij daar was, bezocht hij de oom van Mary Elizabeth; zijzelf was niet thuis. Toen hij het Boek van Mormon op de schoorsteen bespeurde, vroeg de profeet Joseph Smith ernaar. „Ik heb dat boek naar broeder Morley gezonden”, zei hij, „Hoe komt het dan hier terecht?” De oom van Mary Elizabeth legde uit hoe zijn nichtje broeder Morley had overgehaald het haar te lenen. „Ik zou haar graag willen leren kennen”, zei de profeet.

Mary Elizabeth werd gehaald. Ademloos kwam ze binnen en keek voor de eerste keer in de ogen van de profeet van God. *Wat heeft hij een blauwe ogen, dacht ze. En wat zijn ze diep. Ik heb het gevoel alsof hij mijn gedachten kan lezen.* Na een lange pauze stapte de profeet rustig en vastberaden op Mary Elizabeth af, legde zijn handen op haar hoofd en gaf haar een zegen, de eerste die zij ooit ontvangen had.

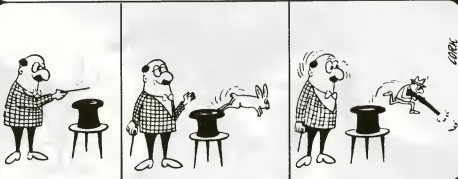
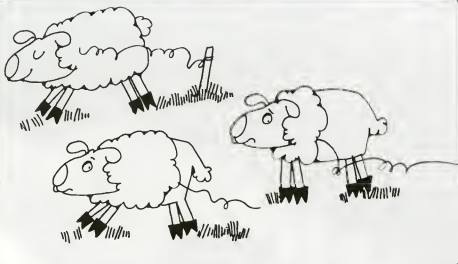
Het bezoek was maar al te vlug voorbij. Maar voordat de profeet heenging, gaf hij Mary Elizabeth een exemplaar van het Boek van Mormon — een voor haarzelf!

Ze las het als een schat gekoesterde boek vele malen. En elke keer als Mary Elizabeth het las, herinnerde ze zich de ontroering die ze voelde toen ze het voor de eerste maal las, toen ze kennis maakte met de profeet die het vertaald had, en die haar een boek en een zegen had gegeven.

Vul alle oneven nummers in om het verborgen getal te kunnen vinden.

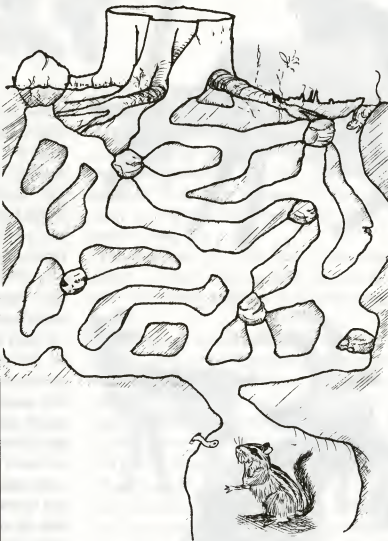

Steenbok

Voor de grap

Eekhoortjesdoolhof

Kun je Ekie de eekhoorn helpen de weg te vinden naar de verborgen opening in de boomstronk?

In de herfst schittert dit sterrenbeeld aan de zuidelijke hemel. Verbind de stippen met elkaar om te kunnen zien welke fabelachtige figuur de mensen in vroeger tijden met dit sterrenbeeld in verband brachten.

Met zijn ongelukkige linkervoet kon Joost zich moeilijk snel verplaatsen, maar hij kon de geiten nog wel bijhouden. Hij wist dat hij het kon. Toen zijn oudere broer Rob echter naar school zou gaan in de stad, verbaasde het hem dat zowel zijn broer als zijn vader hem vragend aankeken.

„Iemand anders moet de geiten hoeden, Joost,” zei Rob, terwijl hij een extra leren broek opvouwde.

„Ik kan het,” zei Joost, en rekte zich uit om wat groter te lijken, „ik kan achter de geiten aanlopen.”

Zijn vader noch zijn broer zeiden iets. Joost merkte dat ze aandachtig naar hem keken. Toen schraapte zijn vader zijn keel en zei:

„Je kan er achteraan lopen, Joost. Dat is waar, maar kun je ze bijhouden? Kun je voorkomen dat ze te vroeg de berg afkomen?”

„Je bent niet zo groot als ik, toen ik de geiten ging hoeden,” zei Rob.

„Ik kan het! Ik weet dat ik het kan!” riep Joost uit.

Hun vader was vele jaren geitenhouder voor meneer Winkel geweest, daarna had Rob het baantje overgenomen. Nu kwam Joost aan de beurt. Hoewel hij kreupel was en het lopen hem moeilijk viel, moest en zou hij het proberen.

„De jongens in het dorp weten dat ik wegga,” zei Rob, terwijl hij zijn tas dichtdeed. „Zij zullen meneer Winkel vragen of zij mijn baantje kunnen krijgen. Ik heb je naam genoemd, maar je zult zelf met hem moeten praten.”

Op weg naar het grote huis op de heuvel, deed Joost erg zijn best niet met zijn been te trekken. Hij liep zo hard hij kon. Rob had gelijk. Twee jongens uit het dorp waren hem al voor geweest. Meneer Winkel kwam hem tegemoet. „Joost! Ben je toch gekomen! Ik zei al tegen de jongens dat je wel zou komen.”

De andere jongens keken naar Joost. Het was duidelijk uit de manier waarop ze naar hem keken dat ze aan zijn bekwaamheid twijfelden. „Joost loopt erg langzaam,” zei een van de jongens.

„De geiten lopen erg snel op de berg,” zei de ander.

Meneer Winkel knikte. „Ja, ja,” zei hij. „Maar nu is Joost aan de beurt. Ik zal hem een kans geven.”

Joost was erg gelukkig, toen hij weer naar huis ging. Zijn vader zei niet veel. „Wij doen ons werk altijd goed, Joost.”

Tijdens de lange dagen in de zomer hoedde Joost de geiten. Hij werd erg moe, wanneer hij hard moest lopen om de geiten vóór te blijven, en als ze bij de hooggelegen weiden aankwamen, deed zijn voet altijd pijn.

Als hij langs het spaarzaam groeiende gras op de lager gelegen weiden kwam, stopte Joost soms even. Waarom zou ik hier niet met de geiten blijven?, dacht hij dan. Niemand hoeft het ooit te weten. De geiten zullen immers wel wat gras te eten vinden. 's Avonds zou ik dan lang zo ver niet hoeven te lopen om de geiten naar de stallen van meneer Winkel terug te brengen.

Dan dacht Joost altijd aan de woorden van zijn vader en hij dreef de geiten weer verder naar de hoger gelegen weiden, waar volop gras groeide.

Toen de herfst zijn intrede deed en de eerste sneeuw op de bergtoppen was gevallen, hoefden de geiten niet meer naar de weiden gedreven te worden. Zij bleven in de lekkere warme stallen van meneer Winkel en aten het hooi dat hij voor de koude winter had opgeslagen. Toen stond op een dag meneer Winkel voor de deur van het hutje waar Joost en zijn vader woonden.

„Wij voelen ons zeer vereerd, meneer Winkel,” zei Joosts vader.

„Ik ben degene die zich vereerd moet voelen,” antwoordde meneer Winkel.

De top van de berg

DOOR HAZEL M. THOMSON

„Ik voel me vereerd, omdat uw gezin het werk zo goed doet en niemand heeft het beter gedaan dan Joost. De geiten hebben nog nooit zoveel melk gegeven en hebben er nog nooit zo mooi glanzend uitgezien. Elke dag nam Joost ze naar de hooggelegen weiden, waar het beste gras groeit. Hij heeft me geweldig geholpen en nu wil ik hem helpen.”

Joost staarde naar de bezoeker. Wat zou meneer Winkel bedoelen? Joost had geen geiten om voor te zorgen. Hoe kon die man hem helpen?

„Er is een beroemde dokter naar de stad gekomen,” zei meneer Winkel „Ik heb gehoord dat hij wonderbaarlijke dingen heeft gedaan. Ik zou met Joost naar hem toe willen gaan.”

Joosts hart sprong op van vreugde. „Zou dat kunnen,” vroeg hij zich af. „Zou ik, Joost, de geiten makkelijk bij kunnen houden? Zal ik kunnen hardlopen en met de andere jongens kunnen spelen?”

Toen meneer Winkel was vertrokken, keerde Joosts vader zich tot de jongen.

„Je hebt me vanavond erg gelukkig gemaakt, jongen,” zei hij. „Weet je waarom?” „Omdat meneer Winkel me naar de beroemde dokter zal brengen?” vroeg hij.

„Daarom ben ik óók blij,” zei zijn vader, „maar het is niet de voorname reden waarom ik zo gelukkig ben.”

Weer zweeg Joost. Toen vroeg hij: „Bent u blij, omdat de geiten allemaal warme vachten hebben in de koude winter?”

Joost keek naar zijn kreupele voet, en hoopte in zijn hart dat hij niet altijd kreupel zou blijven.

„Niet alleen om de geiten ben ik blij, Joost,” zei zijn vader, „of omdat je voet misschien weer in orde komt. Ik ben het meest gelukkig omdat je naar de top van de berg bent gekomen.”

De Filistijnen trokken hun legers samen op een berghelling in het land Juda. Zij waren gekomen om tegen koning Saul en zijn Israëlitische krijgers te strijden, die hun kamp hadden opgeslagen op een heuvel tegenover de invallers. De Elah-vallei lag tussen hen. Op een morgen kwam de sterkste man onder de Filistijnen naar voren om de Israëlieten uit te dagen. Hij heette Goliath en hij was een reus. In de bijbel staat dat hij zes el een span lang was; ongeveer drie meter dus, Goliath droeg een koperen helm. Zware wapenrusting beschermde zijn lichaam en benen. En er liep een schildrager voor hem uit die het zware schild van zijn meester droeg.

Hij droeg een enorme lans, zo groot als een 'weversboom' en hij riep tot het leger van Israël: „Waarom trekt gij uit om u in slagorde te scharen? Ben ik geen Filistijn, en zijt gij geen knechten van Saul? Kiest u een man en laat hem naar mij toe komen. Indien hij met mij vermag te strijden en mij verslaat, dan zullen wij u tot knechten zijn; maar indien ik hem overwin en versla, dan zult gij ons tot knechten zijn en ons dienen.”

En Goliath voegde eraan toe: „Ik tart heden de slagorden van Israël: geeft mij een man, dat wij samen strijden.”

Toen Saul en zijn leger de pochende reus hoorden schreeuwen, werden zij bang. Iedere ochtend en avond, veertig dagen lang, herhaalde Goliath zijn uitdaging aan de sidderende Israëlieten.

In Bethlehem te Juda woonde een oude man, Isaï, die acht zoons had. De drie oudste zoons, Eliab, Abinadab en Samma waren met koning Saul tegen de Filistijnen ten strijde getrokken, maar hun jongste broer, David, bleef thuis om zijn vaders schapen te hoeden.

Op een dag, toen de legers nog in strijd waren verwickeld, riep Isaï David bij zich en vroeg hem een efa (21 Liter) geroosterd koren en tien broden naar zijn broers in de legerplaats te brengen en te gaan kijken hoe zij het maakten. David moest ook tien kazen naar de 'overste over duizend' brengen.

Nauwelijks was David bij zijn broers in de loopgraven aangekomen of Goliath kwam weer naar voren om het Israëlitische leger angst aan te jagen met zijn dagelijkse uitdaging. Toen de reus dichtbij kwam, vluchtten Sauls mannen in paniek. David verbaasde zich over hun gebrek aan moed en vroeg enkele vluchtende soldaten: „Wie toch is deze . . . Filistijn, dat hij de slagorden van de levende Tod tart?” Davids vraag waarom iedereen voor de reus bang scheen te zijn, werd aan koning Saul doorverteld, die de jonge herder bij zich liet komen. En David zei tot Saul: „Laat niemand om hem (Goliath) de moed verliezen; uw knecht zal gaan en met deze Filistijn strijden.” „Gij zult met deze Filistijn de strijd niet kunnen aanbinden,” zei Saul, „want gij zijt jong en hij is een krijgsman van zijn jeugd aan.”

David vertelde Saul dat hij zijn vaders schapen goed kon hoeden en dat hij met de hulp des Heren een leeuw en een beer die een van de lammeren hadden geroofd, gedood had. Vervolgens zei de moedige jongeling: „De Here, die mij gered heeft uit de klauwen van leeuw en beer, hij zal mij ook redden uit de hand van deze Filistijn.”

Toen zei Saul tegen David: „Ga, en de Here zal met u zijn.” David kreeg Sauls helm op. Hij kreeg een pantser aan en er werd hem een zwaard in de hand gedrukt. Maar David voelde zich niet op zijn gemak in die zware, vreemde uitrusting. Hij trok het pantser uit en gaf het zwaard terug. In plaats daarvan nam hij zijn herdersstaf in de hand en liep naar een beekje. Terwijl hij daar in stilte bad, zocht hij vijf gladde stenen uit en deed ze in zijn herderstas. Zo ging David met zijn slinger en herdersstaf in de hand op weg naar de reus Goliath.

Goliath en zijn schildrager kwamen naar voren, klaar voor de strijd. Maar toen hij de herdersjongen zag, die met hem wilde vechten, voelde hij zich beledigd en bulkte: „Ben ik een hond, dat gij met een stok op mij afkomt?” Toen „vervloekte” de reus David „bij zijn goden” en schreeuwde boosaardig: „Kom maar eens hier, dan zal ik uw vlees aan het gevogelte des hemels en aan het gedierte des velds geven.” Maar David was niet bang en antwoordde

De Here zal mij

(1 Samuël 17.)

onverschrokken: „Gij treedt mij tegemoet met zwaard en speer en werpspies, maar ik treed u tegemoet in de naam van de Here der heerscharen, de God der slagorden van Israël, die gij getart hebt. Deze dag zal de Here u in mijn macht overleveren en ik zal u verslaan en u het hoofd afhouden . . . opdat de gehele aarde wete, dat Israël een God heeft.”

Terwijl David op Goliath afrende, nam hij een steen uit zijn tas en deed die in zijn slinger. Hij slingerde de steen naar het hoofd van de reus. De steen raakte zijn voorhoofd en drong er diep in door.

Goliath, die door de slag verdoofd was, wankelde een ogenblik op zijn benen en viel toen met een klap voorover op de grond, waar hij dood bleef liggen. David hield zich aan zijn woord en hakte het hoofd van de reus met diens eigen zwaard af. Toen de Filistijnen zagen dat hun sterke man niet langer leefde, sloegen zij op de vlucht.

redden

Zoekplaatje

Zoek een kikker, een schildpad, een vlinder, een slak en een mier. Kleur daarna het plaatje.

Er is een wet

DOOR
HARRY J. HALDEMAN

RHULL

Op een regionale conferentie van jongvolwassenen op het eiland Catalina, werd de afgevaardigden van Santa Barbara verzocht in de rechtszaal van het gemeentehuis samen te komen. Aan het eind van de samenkomst nam Harry J. Haldeman, priesterschapsteiler van het regionale jongvolwassenenprogramma, in de rechterstoel plaats en sprak de belangstellende jongemensen in de stil geworden rechtszaal toe. Dit is hetgeen hij vertelde.

Ik ben Harry J. Haldeman. Ik woon in de wijk Santa Barbara in Californië. De geschiedenis die ik u ga vertellen is waar gebeurd.

In het begin van de jaren vijftig was ik bisschop van de wijk Rosemead van de ring Los Angeles in Oost Californië. Het was een wijk van gemiddelde grootte met ongeveer 500 mensen. Er waren full-time zendelingen in de regio die in onze straat huis aan huis foldertjes uitdeelden. Op een dag kwamen zij bij iemand die hen binnenliet. Zij introduceerden zich en vertelden hem in het kort wat zij deden. Om de een of andere reden, die de man zelf niet kon verklaren, nodigde hij hen uit terug te komen.

De man, die ik Bob zal noemen, maakte daarna kennis met het evangelie, terwijl zijn vrouw en zoontje ook bij deze gesprekken aanwezig waren. Aan het eind van de lessen, gaf Bob te kennen dat hij lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wilde worden. Zijn vrouw had echter totaal geen belangstelling. Zij hield niet langer van haar echtgenoot omdat hij altijd zoveel dronk. Maar hij dronk niet tijdens werkdagen, zodat de goede baan die hij had niet in gevaar was. Hij had jarenlang gedronken — zoveel dat hij al haar liefde had verspeeld. Het kon haar niet schelen wat hij deed. Zij geloofde ook niet dat hij ooit lid van de kerk zou worden, en als hij dat wel werd, dat hij ooit geheelonthouder zou kunnen worden. Dus zei ze tegen hem: Als je lid van hun kerk wilt worden, ga je gang maar. Maar ik ben niet geïnteresseerd. Soms denk ik dat ik alleen bij je blijf om onderdak voor mij en onze zoon te hebben, om geen enkele andere reden.”

Met dit negatieve vooruitzicht werd Bob gedoopt. Overeenkomstig de beloften die hij gedaan had tijdens het doopsprek en de lessen, gebruikte hij, zeer tot verbazing van zijn vrouw, vanaf die dag geen alcohol en tabak meer. Het behoeft geen betoog dat ze de resultaten van zijn bekering begon te zien. Zij werd wat milder in haar optreden. Zij begon meer belangstelling te tonen voor de kerk en werd later met haar zoon gedoopt.

Het daaropvolgende jaar maakt Bob geweldige vooruitgang in de kerk. Ik riep hem om hopman van de wijktroep te worden. Hij aanvaardde de roeping en vervulde deze op uitstekende wijze.

In de jaren van dronkenschap had hij vele bekeuringen gekregen voor rijden onder invloed en voor andere overtredingen, die hij door drank bedwelmd, begaan had. Na verloop van tijd was zijn rijbewijs zelfs ingetrokken. Hij kon daarom niet rijden en hield zich er stipt aan. Zijn vrouw nam die taak van hem over. Hij woonde dicht genoeg bij het kerkgebouw om er naartoe te lopen. Maar er kwam een tijd dat hij zijn baantje als expeditie-ur op een fabriek opzegde en bij een andere maatschappij ging werken. Hij had nu een veel betere baan. Hij had verwacht dat hij, evenals in zijn vorige baan, met iemand mee kon rijden naar zijn werk, maar al de eerste morgen bleek dat daar geen kans op was. Hij maakte zich erg bezorgd over en besloot dat er voor hem geen andere oplossing was dan zelf te rijden.

Op weg naar zijn werk ging alles eerst goed, toen hij om

de een of andere kleine overtreding — ik geloof dat het te maken had met het overgaan op een andere rijbaan — door een politieagent werd aangehouden. Deze stelde natuurlijk onmiddellijk vast dat hij niet in bezit was van een rijbewijs. Bob wist wat dat inhield.

Toen ik die dag van mijn werk thuis kwam belde Bob mij op en zei: „Bisschop, het spijt me, maar ik trek me terug als hopman. Ik geef ook mijn leraarstaak op en ik zal de kerk geruime tijd niet meer bezoeken. Ik wil van al mijn taken ontheven en met rust gelaten worden. Dat is alles wat ik te zeggen heb.”

Het behoeft geen betoog dat deze mededeling als een bliksemslag bij heldere hemel kwam. Ik kon mijn oren niet geloven, maar ik wist dat Bob het meende. Ik probeerde hem over te halen mij te vertellen wat er was gebeurd. Hij had er niet veel zin in. Hij wilde er niet over praten. Maar ten slotte vertelde hij mij in het kort dat hij betrapt was op een verkeersovertreding en dat hij er vanwege zijn vroegere reputatie als beschonken rijder, absoluut zeker van was dat hij gevangenisstraf zou krijgen, als hij voor de rechtbank moest verschijnen. Hij zei tegen mij: „U zou toch niet willen dat uw hopman een gevangene was; de kerk wil niets te maken hebben met zulke mensen, daarom trek ik mij terug uit de kerk en mijn roepingen. Zou u me verder met rust willen laten en wilt u zich over mij geen zorgen maken. Uiteindelijk zal ik wel weer terugkomen.”

Hij weigerde mij te vertellen waar de verkeersovertreding had plaats gevonden of wanneer hij voor de rechter was gedaagd. Zijn vrouw wist er ook weinig van, maar door naspeuringen kwam ik te weten waar en wanneer hij moest voorkomen en wat er was gebeurd. Ik speelde het klaar-die dag bij de rechtszitting aanwezig te zijn. Bob wist niet dat ik zou komen en ik kan me niet herinneren of zijn vrouw het wel wist. Op de dag dat hij moest voorkomen kwamen zijn vrouw en ik tegelijk bij de rechtbank aan.

Het was een typische rechtzaal. De ingang was aan de achterkant van het gebouw. Er waren ongeveer vier rijen stoelen waar de toeschouwers, getuigen en belangstellenden konden zitten. Vóór die stoelen was een hekwerk. Achter het hekwerk bevond zich een tamelijk grote ruimte met verschillende grote tafels, waaraan de advocaten en de gedaagden zaten, en achterin stond de zetel van de rechter.

Aan de rechterzijde van de rechter zaten de griffiers en aan de linkerzijde stond een stoel, waarop degene die aan een kruisverhoor werd onderworpen moest plaatsnemen; daarachter zat de jury.

Wij gingen naar binnen en gingen op de tweede rij aan de rechterkant zitten. De zetel van de rechter stond verderop aan onze linkerkant. Ik schatte de afstand tussen ons en de rechter op 15 à 20 meter.

De eerste gedaagden werden de een na de ander op geroepen. Zij hielden hun pleidooi en de rechter beschuldigde de gedaagde of sprak hem vrij en stelde de hoogte van de boete vast of bepaalde hoe zwaar het vonnis moest zijn. Ten slotte riep hij mijn vriend Bob. Men overhandigde de rechter de map met de diverse overtredingen waarvoor deze man in de staat Californië veroordeeld was.

Toen Bob voor de rechter stond, bladerde deze het verslag door dat voor hem lag. Hij keek ten slotte op en vroeg Bob eenvoudig: „Bent u schuldig of onschuldig aan het rijden zonder rijbewijs?” Bob zei: „Ik ben schuldig, edelachtbare.” Het was duidelijk dat de rechter zich opwond over het dossier dat voor hem lag en zich kwaad maakte over het feit dat deze man onder die omstandigheden gereden had en dat hij weinig of geen gevangenisstraf voor al zijn overtredingen had gekregen. Na een paar scherpe opmerkingen zei hij, terwijl hij met zijn hamer op de tafel sloeg: „Een jaar gevangenisstraf.”

Hij leidde Bob naar de plaats waar de jury moest zitten, maar er was die dag geen jury — dus kon hij zijn zakken legen in de daarvoor bestemde mand en daarna wachten tot hij in de politiewagen naar de gevangenis zou worden overgebracht.

Ik was gekomen om voor hem te getuigen. Ik had me voorbereid en ijverig tot de Here gebeden of ik als zijn diens-knecht en als bisschop van deze man een kans zou kunnen krijgen op de zitting te spreken en misschien de straf enigszins zou kunnen verzachten. Bobs vrouw was een erg klein vrouwtje, waarschijnlijk niet groter dan 1 meter 47, en bijna niemand kon haar zien. Ik staarde voor mij uit en voelde me lam geslagen door dit snelle vonnis. Toen Bob van zijn plaats opstond en naar de hem aangewezen plaats

liep, zat ik als vastgenageld aan mijn stoel, sprakeloos en door berouw overmand. Terwijl ik daar zo zat, voelde ik dat ik hem in de steek gelaten had. Ik zat een hele tijd te peinzen en begon me zelfs af te vragen of de Here mij niet in de steek had gelaten. Ik was met groot geloof naar de zitting gegaan, omdat ik alles gedaan had om er tijd voor vrij te maken en ijverig gebeden had om een kans iets in zijn voordeel te mogen zeggen. Maar het was gebeurd; de man was veroordeeld.

Op dit moment overhandigde de griffier de rechter het dossier van de volgende persoon. Er was een kleine vertraging, vóór de volgende gedaagde geroepen werd. De rechter scheen verdiept in zijn dossier. Ik hief mijn hand niet op en bewoog ook mijn hoofd of lichaam niet. Ik had geen bepaalde uitdrukking op mijn gezicht. Plotseling hief de rechter echter zonder duidelijke reden zijn hoofd op, keek mij recht in de ogen en zei met luide stem: „Meneer heeft u iets te zeggen?”

Toen was het stil. Nogal verward zei ik eindelijk: „Ja!” Het was hoogst opmerkelijk dat de rechter dit tot mij zei, terwijl ik hem geen enkel teken had gegeven. Ik was overrompeld door deze kans. Ik herinner mij dat het enige seconden duurde vóór ik op mijn benen kon staan. Ik stond langzaam op en zei zacht en wat beverig: „Ja, edelachtbare, ik was gekomen om een goed woordje te doen voor

de man die u zojuist veroordeeld hebt." Toen keek hij weer naar Bob en ik merkte dat de griffier het dossier dat de rechter pas had gehad weer op diens lessenaar terug-schoof.

„Wat zou u willen zeggen?"

Ik slikte een paar maal moeilijk. Ik zag dat Bob naar mij keek. Tot nu toe had hij met gebogen hoofd gezeten. Ik zei: „Edelachtbare, ik ben bisschop in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De man die u zojuist tot gevangenisstraf hebt veroordeeld is een van mijn leden. Ik presideer over een wijk van die kerk en deze man is de hopman van de jongens in mijn wijk. Ik ben gekomen om hem te verdedigen. Ik ben gekomen om u te vertellen wat ik van hem weet. Lange tijd was hij aan de drank en beging vele overtredingen. Maar anderhalf jaar geleden werd deze man lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en sindsdien is hij een trouw lid. Sinds de dag dat hij werd gedoopt, heeft hij nooit een druppel alcohol aangeraakt, geen sigaret gerookt of één kopje koffie gedronken, omdat hij had beloofd deze dingen na te laten, als hij gedoopt kon worden. Hij heeft de roeping aanvaard om hopmeester te worden; hij is een goede hopmeester. De jongens van zijn troep mogen hem graag; wij hebben hem nodig, en hij heeft mij beloofd dat hij zo zal blijven. Ik dacht dat u deze dingen, voor u hem veroordeelt, graag zou willen weten."

Er was een ogenblik stilte. Ik ben ervan overtuigd dat het maar een paar seconden zijn geweest. Het scheen mij een hele tijd toe. De rechter keerde zich naar Bob en zei tegen hem: „Is het waar wat deze man zegt?" Bob keek de rechter aan en zei: „Ja, edelachtbare, het is waar." Toen vroeg de rechter: „Zal u ooit uw belofte aan deze man breken?" En Bob zei: „Nee, edelachtbare. Ik zal mijn belofte aan die man nooit breken."

Er was weer een ogenblik stilte, toen zei de rechter: „Een

van de eerlijkste mannen die ik ooit heb gekend heette J. Reuben Clark Jr. Hij was mijn medestudent. Het was een geweldig man, en als studenten onder elkaar was ik altijd van hem onder de indruk. Ik geloof dat hij tot de presiderende ambtenaren van uw kerk behoort. Met het oog op mijn grote achting voor hem en omdat ik weet dat de mormoonse kerk veel invloed heeft, klaarlijkkelijk ook op deze man en vanwege zijn belofte, zal ik mijn vonnis intrekken." Met deze woorden sloeg hij weer met zijn hamer op tafel en zei: „Vonnis ingetrokken. U kunt gaan."

Bob stond op. De gerechtsdienaar overhandigde hem de mand met zijn persoonlijke bezittingen. Zijn vrouw en ik liepen hem tegemoet toen hij het hekje uit kwam, en met z'n drieën liepen wij gearmd de rechtzaal uit, terwijl de tranen over onze wangen stroomden.

Het was ongetwijfeld een van de mooiste voorbeelden die ik ooit beleefd heb. Bob heeft mij laten zien, dat als iemand maar zover wil gaan als hij kan, al het mogelijke wil doen, zijn taken ten volle wil uitvoeren, daarbij bidt, en zijn geloof in de Here stelt in tijden van nood, onze Vader in de hemel tussenbeide zal komen en hem zal helpen in de strijd. De goede naam, de persoonlijke invloed en de grote reputatie van president J. Reuben Clark Jr., gecombineerd met de getrouwheid van een lid die gedaan had wat hij in de wateren des doops beloofd had te doen, en een bisschop, die had gedaan wat hij kon — dit alles tezamen veranderde de koers in het leven van één man.

Dit is waar gebeurd. Ik hoop dat iemand er zijn voordeel mee kan doen. Ik getuig dat het evangelie van Jezus Christus waar is en dat onze Vader in de hemel heel dicht bij is. Mijn hele leven kan ik al steunen op deze zekerheid, door de talrijke gunsten die de Here mij verleent. Dit verslag en deze getuigenis geef ik, opdat het een goede uitwerking moge hebben.

Interregionale algemene conferentie

Op vrijdag, zaterdag en zondag, 6, 7 en 8 augustus 1976 zal er in Amsterdam een interregionale algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gehouden worden. Uitgenodigd zijn de leden uit de ring Den Haag, het zendingsgebied Amsterdam Nederland en het zendingsgebied Antwerpen België.

Het proces dat wij bekering noemen

DOOR HARTMAN RECTOR JR.

van de Raad van Zeventig

Het getuigenis van de heiligen is de kracht van de kerk, of is het beter te zeggen dat degenen die bekeerd zijn de kracht van de kerk zijn. Spencer W. Kimball scheen hierop te doelen toen hij zei dat de bekeerlingen de levensstroom van de kerk zijn: „Als er geen bekeerlingen waren, zou de kerk verwelken en sterven aan de wijnstok.” (*Ensign*, oktober 1974, p. 4.)

Dit wijst rechtstreeks op de behoefte aan bekering. De eerste taak die de Here de kerk in deze bedeling oplegde, was het verrichten van zendingswerk, evenals het laatste gebod des Heren was in het midden des tijds. Zijn laatste opdracht was: „Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.” (Marcus 16:15.) Er is niemand in de kerk die niet direct of indirect lid is als gevolg van zendingswerk. Maar één man (de profeet Joseph Smith) ontving in deze bedeling de boodschap zonder tussenkomst van een zending. Ik weet zeker dat Moroni niet erg blij met deze constatering zou zijn. Ik geloof dat Moroni zichzelf een goede zending vond, en dat was hij ook best. Maar ieder ander heeft de boodschap van het herstel direct of indirect via zendingelingen ontvangen. men verwacht dat de zendingelingen degenen uitkiezen die de boodschap willen horen en dat zij het evangelie zo eenvoudig mogelijk zullen onderwijzen, zoals het in de normatieve boeken van de kerk staat. Zij „getuigen ook van de waarheid van het werk en de leerstellingen die in onze tijd opnieuw geopenbaard zijn.” (Joseph Fielding Smith, *Ensign*, juli 1972, p. 28.)

Door de geest onderwijzen is het middel om mensen te bekeren. Voordat een getuigenis kan groeien in iemands hart en een bekering kan plaatsvinden in zijn ziel, moet hem de waarheid over zijn verhouding tot God geleerd worden. Hij moet niet alleen de waarheid geloven, maar hij moet ook in overeenstemming met de waarheid handelen. Vertrouwen plus daden is geloof. Zonder dit geloof is het onmogelijk God te behagen. „Want wie tot God komt, moet geloven, dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken.” (Hebreeën 11:6.)

Hiervoor is iemand nodig die het evangelie predikt, omdat geloof komt door het woord van God te horen. (Zie Romeinen 10:17.) Vóór iemand kan geloven, moet men hem informatie geven. Hij kan die informatie dan geloven of niet. Als de informatie waar is, als de betrokken persoon hoopt en geloof dat ze waar is en dan overeenkomstig de informatie die handelt, ontstaat er werkelijk geloof en zal hij weten dat het waar is en zich bekeren. Als hij er aan de andere kant aan twijfelt, ondanks dat het waar is, zal hij de waarheid nooit vinden, nooit een getuigenis ontvangen en zich nooit bekeren — tenminste niet zo lang hij twijfelt. Geloof is niet „alles weten”, want als hij immers alles wist, zou hij geen geloof nodig hebben. Als je iets weet, is er geen geloof meer nodig. (Zie Alma 32:18.)

Door geloof handelt men alsof men de waarheid kent, ofschoon men die nog niet kent. Als zodanig steunt het de onderzoeker. Kennis wordt uit handelen geboren. Getuigenis is kennis van een evangeliebeginsel en leven in overeenstemming met dit getuigenis, is een bewijs van bekering.

Het is waar dat het mogelijk is een getuigenis te hebben en een evangeliebeginsel te accepteren en geen getuigenis te hebben en het gehele evangelie aan te nemen. In het begin had Petrus een getuigenis van het feit dat Jezus de Christus is, maar hij was er niet van overtuigd dat hij zelf de waarheid sprak, wat wij kunnen zien aan zijn optreden in de nacht dat Christus werd verraden. Iemand kan „bekerd” worden tot de wet der tienden, zijn tienden betalen en toch weigeren zijn vastengaven te betalen. Sommigen zijn „bekerd” tot het volgen van dode profeten, maar accepteren niet dat zij de levende profeten moeten volgen. Sommigen zijn bereid de levende profeten te volgen, maar laten zich niet „bekeran” tot het volgen van hun bisschop, die door de profeet geroepen is. Ik denk dat zulke mensen waarschijnlijk zouden weigeren Judas als lid van de Twaalven steun te verlenen, zelfs als Jezus het hun zou vragen. Daarna staat in 2 Nephi 31:16 een zeer belangrijke verklaring: „Welnu, mijn geliefde broederen, hierdoor weet ik, dat indien iemand niet tot het einde toe volhardt in het volgen van het voorbeeld van de Zoon des levenden Gods, hij niet zalig kan worden.”

Jezus is ons voorbeeld en Zijn meest opvallende karaktertrek was „gehoorzaamheid.” „Mijn leer is niet van mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft.” (Johannes 7:16.) „De Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen.” (Johannes 5:19.) Nogmaals, de Zoon kwam niet om Zijn eigen wil te doen, maar van Hem die Hem zond. (Zie Johannes 4:34.)

Nefi gaat verder: „Doet daarom de dingen, die uw Heer en Verlosser zal doen, hetgeen ik heb gezien, zoals ik u heb verteld; want ze zijn mij getoond, opdat gij de poort zoudt weten, waardoor gij dient binnen te gaan. Want de poort, waardoor gij dient binnen te gaan, is bekering en doop in water; en dan komt vergeving uwer zonden door vuur en door de Heilige Geest.

Dan zijt gij op dit rechte en smalle pad, dat naar het eeuwige leven leidt; dan zijt gij binnengegaan door de poort; dan hebt gij gehandeld overeenkomstig de geboden van de Vader en de Zoon, en hebt gij de Heilige Geest ontvangen, Die van de Vader en de Zoon getuigt, ter vervulling van de belofte, die Hij heeft gedaan, dat, indien gij aldus binnenkwaamt, gij Die zoudt ontvangen. En nu, mijn geliefde broeders, nadat gij dit rechte en smalle pad hebt betreden, zou ik u willen vragen, of hiermede alles is gedaan? Ziet, ik zeg u: Neen, want gij waart niet zover gekomen zonder het woord van Christus, met onverwikt geloof in Hem, en zonder u geheel en al te verlaten op de verdiensten van Hem, Die machtig is om te behouden.

Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben. Welnu, mijn geliefde broeders, dit is de weg; en er is geen andere weg of naam onder de hemel gegeven, waardoor de mens in het koninkrijk Gods zalig kan worden. Nu ziet, dit is de leer van Christus, en de enige en ware leer van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest.” (2 Nephi 31:17-21.)

Aan de hand van Nefi's verklaring, is het duidelijk dat bekering een proces is, waaraan geen einde komt. Allen immers die op weg zijn hebben hulp nodig van degenen

die hen zijn voorgedaan. De betekenis dat nieuwe leden die de poort zijn binnengegaan hulp nodig hebben van degenen die meer ervaring hebben in het gehoorzaam nalen van de geboden. Ware bekering uit zich ook op een andere wijze. U kunt niet tot Christus en zijn voorbeeld bekeerd worden en uw broeders, uw gezin, uw naasten, of de vreemdelinge die zich binnen of buiten uw poort bevindt, haten. De ware bekeerling zal zelfs zijn vijanden liefhebben.

Met andere woorden, de Here vindt het geen verdienste als wij degenen liefhebben die ook ons liefhebben, tenzij wij ook degenen kunnen liefhebben die niet alleen van ons houden, maar ons helemaal niet mogen. Een dergelijke houding getuigt pas van ware bekering. Die houding kan niet worden tentoongespreid door passiviteit of met mooie woorden. Wij kunnen niet met onze armen over elkaar toekijken hoe anderen kampen met grote lichamelijke, mentale of geestelijke lasten en niets anders doen dan hen met onze hoogdravende woorden aansporen.

In Jakobus 2:15-16 staat heel duidelijk:

„Stel, dat een broeder of zuster gebrek heeft aan kleding en aan dagelijks voedsel, en iemand uwer zegt tot hen: Gaat heen in vrede, houdt u warm en eet goed, zonder hen echter van het nodige voor het lichaam te voorzien, wat baat dit?”

Iemand die uit de duisternis van onzekerheid en ongelooft getreden is — uit de duisternis van niet te weten wie hij is of waar hij naartoe gaat — en binnengeleden is in het schitterende licht van Christus, voelt zulk een vreugde in zich opwellen dat hij zich gedrongen voelt dat wat hij heeft gevonden met anderen te delen. Hij moet iedereen vertellen van de wonderlijke verandering die Jezus' liefde in zijn leven heeft teweeggebracht. Hij moet iedereen vertellen dat hij, zoals Alma het uitdrukte, „uit God geboren is”, een „grote verandering” in zijn hart heeft ondervonden, „het beeld van God in zijn gelaat” heeft „ontvangen” en een „nieuw schepsel in Christus” is geworden. (Alma 5:14.)

Er is een nieuwe en heel persoonlijke verhouding tussen de bekeerling en Jezus Christus ontstaan. U ziet Hem als uw vriend en hebt grote waardering voor wat Hij voor u heeft gedaan. U weet ook dat Hij niet alleen uw daden kent, maar ook uw innerlijke gedachten. Niets is voor Hem verborgen. Daarom worden eerlijkheid en trouw het kenmerk van al onze handelingen, zowel in het openbaar als in het verborgene. De ware bekeerling wordt het voortreffelijkste schepsel van God — een eerlijk mens.

Aan de andere kant, degenen die beweren volgelingen van Christus of leden van Zijn kerk te zijn, maar geen mededogen kennen of niet rechtvaardig tegenover God, de mens en zijn schepselen staan, niet ootmoedig met God wandelen en hun naasten recht te doen, moeten nog bekeerd worden. (Zie Micha 6:8.) Het doet er niet toe of u al vanaf uw geboorte lid van de kerk bent of pas zes maanden geleden lid bent geworden. Als deze omschrijving bij u past, bent u nog niet bekeerd. U bent nog een toekomstige bekeerling.

Zoals Alma het uitdrukte:

„En ziet, nu zeg ik u, mijn broeders, indien gij een verandering van hart hebt ondervonden en zijt bewogen het gezang van verlossende liefde te zingen, zou ik u willen vragen: Kunt gij nu zo gevoelen? Hebt gij zo gewandeld, dat gij uzelf vlekkeloos houdt voor God? Zoudt gij bij uzelf kunnen zeggen, indien gij nu werd geroepen om te sterven, dat gij nederig genoeg zijt geweest, dat uw klederen zijn gewassen en wit gemaakt door het bloed van Christus, Die zal komen om Zijn volk van hun zonden te verlossen? Ziet, hebt gij u geheel van uw hoogmoed ontdaan? . . .

Is er iemand onder u, die zijn wangunst niet heeft afgelegd? . . .

Is er iemand onder u, die zijn broeders bespot, of hem vele vervolgingen doet verduren?

Wee hem, want hij is niet voorbereid, en de tijd is nabij, dat hij zich moet bekeren, of hij kan niet zalig worden.” (Alma 5:26-31.) Als men bekeerd is, laat men een dergelijk gedrag na en de gemeenschap van God is daarop gebaseerd.

Bekering geeft niet alleen aan dat men zich bewust is van deze beginselen van innerlijke groei en dat men deze accepteert. Bekering omvat ook het beginsel van volharding. Gelooft dat tot bekering leidt, en volharding in rechtvaardigheid zijn de zaligmakende krachten van het evangelie. Bekering brengt verandering met zich mee — verandering van de natuurlijke mens, die zelfzuchtig, verward, ongeduldig, onmatig, ongehoorzaam en opstandig is tot „een heilige . . . een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht hem op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.” (Mosiah 3:19.)

Maar u zou kunnen vragen: „Hoe kan ik die verandering maken als ik weet dat de bekering nog niet ten volle in mij heeft plaats gevonden? Waar moet ik beginnen?” U begint met uw houding.

De apostel Paulus liet duidelijk zien welke de juiste houding van de ware bekeerling is; het bekeringsproces is immers in grote mate een kwestie van houding. Het is waar dat iedereen zijn leven op elk gewenst ogenblik kan veranderen door zijn houding te veranderen. Dit is in overeenstemming met de verklaring dat „als iemand die zijn eigen plannen maakt, zo is hij.” (Spreuken 23:7.) Toen Paulus op weg naar Damascus het licht zag en de stem des Heren hoorde, vroeg hij: „Here wat wilt gij dat ik doe?” (Handelingen 9:6). Wij zijn niet werkelijk bekeerd, totdat wij de wil des Heren willen weten en die opvolgen.

Nu wij tot op zekere hoogte de betekenis van bekering hebben nagegaan, moeten wij eens nagaan hoe die in iemands ziel plaatsvindt. Wanneer men met mensen praat die in hun leven bekeerd zijn — mensen die uit de wereld het koninkrijk Gods zijn ingegaan — kan men vier hoofdthema's onderscheiden. Eén, of een combinatie van deze vier thema's loopt, als een rode draad door de getuigenissen van een bekeerling. Bekeerlingen zijn diep onder de indruk van:

1. *Het Boek van Mormon*. Vele denken dat het de sleutel is die tot hun bekering leidde. Zij zeggen vaak: „Ik heb het

Boek van Mormon gelezen en ik weet dat het waar is.”, „Als je weet dat het Boek van Mormon waar is, ben je er ook van overtuigd dat Jezus de Christus, de eeuwige God is, die zich aan alle volkeren openbaart, dat „de heilige Schriften (de bijbel) waar zijn, en dat God inderdaad mensen inspireert, en hen tot Zijn heilig werk roept, zowel in deze eeuw en in dit geslacht, als in geslachten van ouds.”, (LV 20:11.)

2. *Gebed*. Vele bekeerlingen geven toe dat zij nooit in hun leven hadden gebeden, vóór zij kennis maakten met het herstelde evangelie, ondanks het feit dat zij heel hun leven lid van een kerk zijn geweest. Toen zij ten slotte op hun knieën gingen en nederig en oprecht tot de Here baden, wisten zij dat het evangelie waar was en konden zij de Here om kracht vragen hun leven te veranderen.

3. *Zendingen*. Vele bekeerlingen zijn geweldig onder de indruk van de jonge mensen die hen in de naam des Heren een bezoek brengen. Zij verbazen zich over hun wijsheid en het gezag waarmee zij spreken, het is heel gewoon dat nieuwe bekeerlingen van de zendingen zeggen: „Zij vielen niet op door hun voorkomen, hun manier van spreken was niet altijd perfect, zij bezaten geen grote wereldlijke kennis, maar zij hadden iets dat mij ervan overtuigde dat wat zij zeiden waar was; ik wist zeker dat zij me de waarheid vertelden.” (*No More Strangers*, Bookcraft 1971, 1:viii.)

4. *De leden van de kerk*. De omgang met de heiligen der laatste dagen is vaak een inspirerende ervaring voor een bekeerling, omdat hij hun liefde en echte belangstelling voelt. Hij put kracht uit de leden die problemen overwonnen hebben, waar hij nog mee te kampen heeft. Misschien zou een verslag van een bekering ons kunnen doen begrijpen hoe deze beginselen in ons werken om dit wonder van bekering teweeg te brengen. Enige jaren geleden, toen ik nog betrekkelijk kort lid van de kerk was, woonde ik in Arlington in Virginia. Overal om ons heen woonden gezinnen die geen lid van de kerk waren. Binnen een week kwamen er twee nieuwe gezinnen in de buurt wonen. Het ene gezin kwam achter ons wonen en het andere tegenover ons. Ik werkte voor het Ministerie van Landbouw en ik moest veel reizen. Ik was vaak van thuis.

Op een vrijdagavond kwam ik thuis en ontdekte dat ik een nieuwe achterbuur had gekregen en dat hij een gat in mijn schutting had gezaagd en er een hek in had gemaakt. Dit vond ik geweldig. Hij had me niet gevraagd er iets voor te betalen. Ik had hem zelfs nog nooit ontmoet. Daarom ging ik naar hem toe om kennis te maken en hem te vertellen dat ik het op prijs stelde dat hij een hek in de schutting had gemaakt.

Ik heb ondervonden dat, als je iedereen die je ontmoet beschouwt als een potentieel lid van de kerk, je anders reageert op prikkels die je van tijd tot tijd ervaart. Je kunt je niet permitteren iemand te beledigen. Als je iemand beledigt, verlies je. De Here gebruikt de uitdrukking: „In zachtheid en nederigheid” (LV 38:41.) om te zeggen hoe wij de mensen over de kerk moeten vertellen.

Mijn nieuwe buur heette McKoy. Hij kwam uit Noord-Carolina en had beslist veel eigenschappen die hem een

geweldige heilige zouden kunnen maken. Om er enkele te noemen: Hij was zakenman, een goed zakenman. Hij wist precies hoe hij moest verkopen. Ik weet echter uit ervaring dat goede verkopers geen enkele weerstand hebben wanneer iemand hun iets probeert te verkopen. Als je een goed artikel wilt verkopen, is een goede handelsman een uitstekende gegadigde. Je kon ook makkelijk met deze nieuwe buur praten; hij was gezellig. Dat is altijd een goed teken. Openhartigheid duidt gewoonlijk op eerlijkheid, een eerste vereiste voor het verkrijgen van een getuigenis. Bovendien was hij gezinshoofd. Het was duidelijk dat hij de leiding van het gezin had. Ik herinner mij dat ik na dat eerste bezoek tegen mijn vrouw zei dat hij een goed mens was en dat hij lid van de kerk zou worden.

Ik ging me hoe langer hoe meer met de familie McKoy bemoeien. Iedere keer dat ik hem iets zag doen dat niet in overeenstemming was met de evangeliebeginselen, sprak ik er met hem over. Toen ik bij voorbeeld op een zondagmorgen op weg naar een priesterschapsvergadering zag dat mijn nieuwe buur aardbeien aan het planten was in zijn achtertuin, leunde ik over de schutting en zei: „Mac, al je aardbeienplanten zullen dood gaan.” Verwonderd vroeg hij waarom. „Omdat je ze op de sabbat plant. Je kunt niet verwachten dat aardbeienplanten die op de sabbat zijn geplant het zullen doen.” Mac lachte hartelijk om die belachelijke opmerking, maar zij gingen allemaal dood — een voor een.

Enige tijd later vroeg ik Mac hoe het met zijn aardbeien ging. Hij zei: „Ik begrijp het niet. Er is niets opgekomen.”

„Weet je nog wat ik gezegd heb?” vroeg ik, „Dat ze allemaal dood zouden gaan en je niet kon verwachten dat die planten het zouden doen, omdat ze op de sabbat waren geplant?”

Mac dacht een ogenblik na en zei toen: „Je werkt op het Ministerie van Landbouw, is 't niet?”

Mac dacht dat er een vloek op zijn aardbeienplantjes rustte — hij had in het verleden vaak genoeg op de sabbat geplant; waarom kwam er nu opeens niets van terecht? Ik voelde me toen gedrongen hem te vertellen dat zijn plantjes het niet zouden doen. Ik ben ervan overtuigd dat de Here de rest deed. Ik heb ondervonden dat de Here graag achter zijn dienstknechten staat en dat Hij het bij iedere gelegenheid doet.

Enige tijd later vertelde Mac mij dat hij twee ouderlingen van zijn kerk uit zijn huis had gegooid. Toen ik hem vroeg waarom, zei hij: „Zij kwamen het bedrag halen dat ik beloofd had te zullen schenken. Ik vroeg hem wat dat was en hij vertelde mij dat het zijn gewoonte was ieder jaar een zeker bedrag aan zijn kerk te schenken. Dit jaar kon hij het bedrag dat hij beloofd had niet betalen en de ouderlingen van zijn kerk waren gekomen om hem eraan te herinneren. Mac had zich beledigd gevoeld en hun gevraagd zijn huis te verlaten.

Dit leek niet de beste tijd om over het betalen van tienden met Mac te spreken, maar om de een of andere reden voelde ik me gedrongen het onderwerp aan te roeren. Ik zei: „Mac, wist je dat tien procent van hetgeen je verdient

niet van jou is?” Mac begreep het niet en ik ging daarom verder: „Tien procent van wat je verdient komt de Here toe.”

Mac zei: „Wil je me iets over het betalen van tienden vertellen?” Ik wist toen niet dat Mac de Here gevraagd had het betalen van tienden te leren begrijpen, omdat hij zich afvroeg hoe hij zijn tienden kon betalen, als hij al tien procent meer uitgaf dan hij verdiende.

Ik nam de gelegenheid waar Mac alles wat ik wist over het betalen van tienden te vertellen. Ik vertelde hem onder andere het verhaal van president Heber J. Grant over de zondagsschoolonderwijzers die tien grote rode appels mee nam naar haar junior-zondagsschoolklas en vroeg hoeveel van haar leerlingen één appel aan haar zouden teruggeven, als ze hun allemaal tien appels gaf. Iedereen antwoordde enthousiast dat hij dat zou doen. De onderwijzers vergeleek dit toen met het betalen van tienden. De Here geeft ons alles, maar vraagt alleen maar een tiende terug. President Grant voegde eraan toe: „Wat de meesten van ons doen is de tiende appel in tweeën snijden de Here de helft ervan aanbieden en Hem vragen een hapje te nemen.” Ik zei tegen Mac: „Ik geloof dat dit laatste op jou van toepassing is. Je biedt de Here alleen een hapje aan.” Mac dacht hierover na en zei ten slotte: „Ja, ik kan het begrijpen. Ik geloof dat wat je zegt waar is.”

Welnu, toen Mac zei dat hij geloofde in het betalen van tienden, wist ik dat hij bereid was de boodschap van de herstelling te ontvangen. Ik zei daarom: „Mac, volgende week donderdagavond komen er twee jongemannen van de kerk bij mij. Zij komen helemaal uit Salt Lake City in Utah om over de kerk te praten. Wij hebben het afgelopen half jaar alleen maar oppervlakkig over het evangelie gesproken, maar zij zullen je het gehele verhaal vertellen. Waarom kom je niet met je vrouw en je vier kinderen? Na ons gesprek, eten we nog een hapje. Ik wist dat hij dat niet zou afslaan.

Mac kwam. Ik ben er niet zeker van of hij niet alleen voor het etentje kwam, maar hij kwam en bracht zijn vrouw en kinderen mee. De zendingen predikten het evangelie op een geweldige manier. De Here spreekt inderdaad door een jongeman van 19 jaar en Hij doet het goed. Mac en zijn gezin waren erg onder de indruk van deze zendingen. Mijn vrouw had ook de andere nieuwe burens van de overkant van de straat uitgenodigd, zodat beide gezinnen er waren om naar de zendingen te luisteren.

Zes weken lang hadden we daarna iedere donderdagavond een bijeenkomst. Na de derde bijeenkomst, vroegen allebei de gezinnen of ze gedoopt konden worden. Ik had het voorrecht Mac, zijn vrouw Betty en zijn twee dochters te dopen. Ik herinner mij, dat wij Mac bevestigden tot lid van de kerk en hem toen tot leraar ordenden. Ik herinner mij dat ik Mac vertelde dat hij als hij zich erop zou toelengen, zijn zoon Bob zou kunnen dopen, die over negen maanden daarvoor de leeftijd zou hebben. Dit sprak Mac erg aan. Hij wilde de geestelijke leider van zijn gezin zijn. Ik heb trouwens nooit een man gekend die niet de leider van zijn gezin wilde zijn. Het is een van God gegeven recht.

Mac bereidde zich voor en doopte na negen maanden

inderdaad zijn zoon. Enige tijd nadat hij zijn zoon gedoopt had, werd hij tot ouderling geordend en geroepen voor een ringzending. Tijdens het eerste jaar van zijn ringzending bekeerde Mac 28 mensen. Hij had overal in de stad vrienden. Hij zocht vrienden op en nodigde hen uit met hem mee te gaan naar een doopdienst. Hij wilde dat zij de bijzondere sfeer van een dergelijke dienst zouden meemaken. Ik heb hem zijn vrienden horen voorstellen als „onderzoekers“. Zijn vrienden wisten zelfs niets eens wat een onderzoeker was, maar er werd wel door allen die bij de doopdienst waren betrokken speciale aandacht aan hen besteed. Zij die de kerk voor het eerst bezoeken dienen de liefde en bijzondere belangstelling van de leden te ervaren. Mac heeft talloze vrienden en kennissen lid van de kerk gemaakt. Sedert hij en zijn gezin 15 jaar geleden zijn gedoopt, heeft hij persoonlijk 12 mensen gedoopt. Hij is van beroep makelaar in onroerende goederen en als hij een respectabel gezin ontmoet dat op zoek is naar een huis, probeert hij ze in zijn wijk onder te brengen. Hij is stipt eerlijk tegenover hen wat betreft het huis dat zij willen kopen, en dat wordt altijd gewaardeerd. Wanneer de verhuizing nadert, bespreekt Mac met de bisschop of de priesterschapsquorums van de wijk hulp kunnen verlenen. Er wordt door heiligen, die naaste burens zijn, voor eten gezorgd. Er wordt hulp verleend bij het vinden van geschikte scholen, winkelcentra, er wordt uitgelegd hoe gas en elektra werken, er wordt verteld, wanneer de bussen rijden en hoe ze hun krant thuis kunnen krijgen. Mac zorgt ervoor dat die hulp gegeven wordt door de leden van het lokale zeventigersquorum. Wanneer het gezin zover is dat zij naar de kerk gaan, is het heel gewoon dat Mac hen meeneemt en hen voorstelt aan hun nieuwe vrienden uit de buurt. In korte tijd heeft een nieuw gezin het wonder van de bekering ondervonden en wordt het gedoopt.

Het is heel interessant de veranderingen waar te nemen die in het gezin McKoy en in het bijzonder in Mac hebben

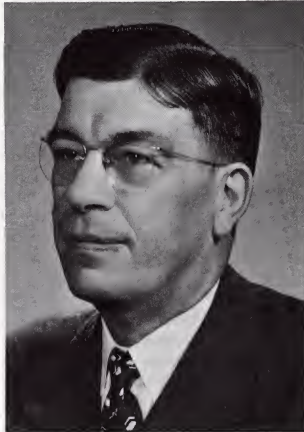
plaats gevonden. Ten eerste is de familie McKoy nu een eeuwige gezinseenheid, omdat zij voor tijd en eeuwigheid, door hetzelfde gezag dat Jezus aan Petrus gaf, in het huis des Heren aan elkaar zijn verzegeld. Zij zijn niet alleen op aarde gebonden, maar ook in de hemel. Mac staat nog steeds aan het hoofd van zijn gezin, maar nu leidt hij zijn gezin met overredingskracht, zachtheid, vriendelijkheid en ongeveinsde liefde.

Ten tweede zijn de beide dochters met teruggekeerde zendingelingen getrouwd in de tempel. Ten derde vervult de oudste zoon, Bob, een full-time zending als ambassadeur van de Here Jezus Christus. Ten vierde zal zijn zoon Steve binnenkort op zending gaan. Ten vijfde is er een vijfde kind geboren op Macs lidmaatschap van de kerk, omdat hij het doel en de bedoeling van zijn leven leerde kennen. Ten zesde is Mac hogepriester en tempelwerker in de tempel van Washington.

Ten zevende heeft Mac de afgelopen acht jaar in de dauwtrapperskweekschool onderwezen, waar hij in aanraking is gekomen met honderden jonge kerkliden in het noordelijk deel van Virginia. Ten achtste heeft Mac in een getuigenisvergadering getuigenis gegeven dat hij nu in een maand meer aan de kerk geeft dan hij vroeger in een jaar aan zijn kerk beloofde, de kerk waarvan hij de ouderlingen wegstuurde, toen zij kwamen innen wat hij toegezegd had.

Het is verbazingwekkend wat iemand doet, als hij weet wat de Here van hem verlangt. Het doet er niet toe wie het is. Als je iemand duidelijk kunt maken wat de Here verlangt en hij weet het, duurt het niet lang of hij zal het in praktijk gaan brengen. Ik geloof dat dit vooral komt, omdat alle mensen kinderen van dezelfde hemelse Vader zijn en wij allen eender reageren op dezelfde aansporing. Mac is niet dezelfde die hij was. Hij is bekeerd, en bekering is een eerste vereiste voor burgerschap in het koninkrijk Gods en is, wanneer het samengaat met volharding, een verzekering van eeuwig leven. Moge het zo zijn met ons allen.

Broeder Brown en broeder Christiansen op 2 december overleden

Twee algemene autoriteiten van de kerk zijn op 2 december in het ziekenhuis van de kerk in Salt Lake City gestorven.

Het zijn:

Broeder Hugh B. Brown van de Raad van Twaalven en Broeder El-Ray L. Christiansen, assistent van de Twaalven.

Sedert het martelaarschap van Joseph en Hyrum Smith is dit de eerste keer dat twee generale autoriteiten op dezelfde dag sterven.

Broeder Christiansen stierf 's morgens om kwart voor acht. Volgens de dokters was de doodsoorzaak hartstilstand, waarbij nog verdere complicaties optraden. Broeder Christiansen was 's morgens om vijf uur met pijn in zijn borst naar het

ziekenhuis gebracht en is 78 jaar oud geworden.

Broeder Brown stierf om 2 uur 's middags in de leeftijd van 92 jaar. Hij tobde al enige tijd met zijn gezondheid en de dokters zeiden dat hij aan ouderdomskwalen is gestorven.

Tijdens de dienst in de Tabernakel van Salt Lake City op 5 december werd broeder Brown, die de kerk o. a. diende als assistent van de Twaalven, als lid van het Eerste Presidium, en als lid van de Raad van Twaalven, door zijn collega's geprezen.

President Spencer W. Kimball presideerde en leidde de dienst en hield ook de slottoespraak. Er werd ook gesproken door president N. Eldon Tanner, eerste raadgever in het

Eerste Presidium en broeder Marvin J. Ashton van de Raad van Twaalven.

Namens de familie werd gesproken door Edwin Brown Firmage, een kleinzoon van broeder Brown.

Voor broeder Christiansen werd op 4 december om twaalf uur een dienst gehouden in de Assembly Hall op het Temple Square.

President Spencer W. Kimball die de begrafenisdienst presideerde sprak een slotrede uit. Zijn eerste raadgever, president N. Eldon Tanner, leidde de dienst. Er werd ook gesproken door president Ezra Taft Benson, president van de Raad van Twaalven, broeder Thomas S. Monson en broeder L. Tom Perry, beiden van de Raad van Twaalven.

De groei van Mexico culmineert in 16 ringen

Vierennegentig jaar geleden wijdde broeder Moses Thatcher van de Raad van Twaalven Mexico in voor het prediken van het evangelie. Sedertdien hebben er belangrijke gebeurtenissen onder de heiligen van Mexico plaats gevonden. In 1972 bij voorbeeld presideerde Harold B. Lee een algemene conferentie en in 1974 sprak president Spencer W. Kimball een zendingsconferentie van 16.000 mensen toe, om maar enige van de meest recente gebeurtenissen te noemen.

Maar op 8 en 9 november 1975 gebeurde er iets bijzonders, dat de heiligen van Mexico City zich nog lang zullen herinneren. In één weekeinde werd het aantal ringen vermeerderd van vijf tot vijftien! Voor dat deze vijftien ringen werden georganiseerd, waren er in de kerk nog nooit zoveel ringen tegelijk gevestigd. In die tijd werden er dertien nieuwe ringen opgericht en twee gereorganiseerd. En de volgende donderdag, 13 november, werd in het zendingsgebied Veracruz de ring Mexico Posa Reca gevestigd, de zestiende ring.

Het organiseren van ringen in Mexico gaat terug tot het jaar 1895, toen de ring Juarez werd opgericht door een groep Amerikaanse mormoonse pioniers, die zich negen jaar eerder in het noordwesten van de staat Chihuahua, in Mexico, hadden gevestigd. Het duerde zesenzeftig jaar voor de tweede ring in Mexico gevormd kon worden. Dat gebeurde in 1961 onder de Lamaniëten in Mexico City. Sedertdien zijn er vierentwintig ringen in veertien jaar gevestigd, wat het totale aantal op ze-

sentwintig ringen (en zeven zendingsgebieden) brengt.

Gedurende de laatste veertien jaar waren er in de vijf ringen in Mexico City sterke leiders onder de leden opgestaan. De akker was geploegd, het zaad was gezaaid, de kerk in dat land was klaar voor verdere organisatie.

De organisatie kwam pas goed op gang, toen broeder J. Thomas Fyans twee maanden geleden als algemene autoriteit in Mexico kwam wonen. Vanaf het moment dat hij voet op Mexicaanse bodem zette heeft hij blijk gegeven van veel liefde en gevoel voor de heiligen van Mexico. Hij zag er de noodzaak van in de omvang van de ringen te verkleinen, ze beter te organiseren, het reizen voor de leden te beperken en de snelle groei die in Mexico plaats vond op te vangen. In kleine ringen kan men de leden beter instrueren, de leiding verbeteren en de verwachte 1.000 nieuwe leden per maand beter opvangen.

Het project werd door broeder Fyans aan de vijf ringpresidenten voorgesteld. Zij namen het graag aan. Het werd aan het Eerste Presidium voorgelegd. Zij keurden het goed.

Alles was klaar, toen broeder Howard W. Hunter op de avond van de 6de november arriveerde. Er waren meer dan tweehonderd priesterschapsdragers opgeroepen om op vrijdag de 7de van 9 uur 's morgens tot 9 uur 's avonds geïnterviewd te worden. Die dag was werkelijk de moeite waard. Broeder Hunter had de vijftien mannen gevonden die de Here over de ringen wilde laten presidenten.

De volgende twee dagen kwamen de heiligen samen in een van de zes verzamelplaatsen om een geestelijk zeer verheffende belevenis mee te maken en een apostel des Heren de naam van hun nieuwe ringpresident te horen aankondigen. Gedurende achttien van de drieëndertig lange uren, van zaterdagmorgen 10 uur tot zondagavond 7 uur, presideerde broeder Howard W. Hunter zes ringconferenties, bijgestaan door broeder J. Thomas Fyans en vier regionale vertegenwoordigers van de Twaalven. Het kostte hun negen uur om van het ene naar het andere ringcentrum te reizen. Er waren zes uur over om wat rust te nemen en voor maaltijden.

Bovendien stelden broeder Hunter, broeder Fyans en hun assistenten vijfeneveertig leden van de ringpresidiums aan, ordenden 288 leden van de bisdommen voor de zesennegentig wijken, zesendertig leden van twaalf gemeentepresidiums en stelden bovendien in iedere ring leden van de hoge raad aan.

Jorje Rojas O
President van de ring Mexico City
Mexico Camarones

Bekering – „Heel gewoon”

Het Eerste Quorum van Zeventig was iets nieuws voor broeder Didier

J. M. HESLOP

„Ik beseftte eerst niet wat er gebeurde, toen president Spencer W. Kimball begon te praten over het Eerste Quorum van Zeventig,” zei broeder Charles E. Didier.

„Hij noemde de Eerste Raad van Zeventig en de zeven presidenten en toen pakte hij de schriften en las uit LV 107. Hij zei dat er enkele broeders geroepen zouden worden voor het Eerste Quorum van Zeventig.”

Zo is broeder Didier geroepen als algemene autoriteit. Hij was uit Frankfurt gekomen om de algemene conferentie, een studiebijeenkomst tijdens welke zijn taak als hoofd van de afdeling Distributie en Vertaling voor Europa zou worden besproken, en de vergadering van regionale vertegenwoordigers bij te wonen.

„Ik kwam dinsdag, 30 september, aan en die avond bracht broeder D. Arthur Haycock mij een bezoek. Hij zei dat hij de secretaris van president Kimball was en dat de president mij verzocht bij hem thuis te komen. Dat gaf me te denken,” zei hij.

Broeder Didier is al sinds 22 april 1957 lid van de kerk. Gedurende die jaren is hij actief in de kerk werkzaam geweest.

„Mijn bekering was heel gewoon,” zei hij. „De zendelingen kwamen aan de deur. Het was een hete dag in de zomer van 1950 en wij hadden de twee jonge Amerikanen op hun fietsen de heuvel op zien komen. Toen zij aanbelden, sprongen wij allen op om naar de deur te gaan, want wij wilden weten wie zij waren.

„Wij vroegen de zendelingen binnen te komen en boden hun koude thee aan, maar zij weigerden zonder te zeggen waarom. Wij vonden het vreemd dat zij voorkeur gaven aan water. Wij zaten

om hen heen en luisterden naar wat zij te zeggen hadden. Ik was pas 15 jaar en ik herinner mij dat zij over de Amerikaanse Indianen spraken,” zei hij. Broeder Didier was erg geïnteresseerd in het Engels dat de zendelingen spraken. „Zij hielpen me met mijn Engelse les en keken mijn huiswerk na. Zo werden wij vrienden,” zei broeder Didier.

„Hoewel wij katholiek waren, deden wij er niets aan. Toen ik 12 jaar was, deed ik mijn eerste communie en ik ging iedere week naar de kerk.

„Langzaam maar zeker gingen mijn ogen open voor het evangelie. Ik kreeg mijn eerste getuigenis van mijn moeder, geloof ik. Zij werd bekeerd en de zendelingen bleven komen,” zei broeder Didier.

„Ik bezocht de Engelse lessen die zij gaven, maar toen zij mij uitnodigden naar de OOV te komen, weigerde ik en zei dat ik me niet liet vangen. Zij gaven het niet op en toen zij mij vroegen een rol in een toneelstukje te spelen, nam ik het aan. Na vele lessen, waarin de zendelingen zich erg liefdevol betoonden, werd ik eindelijk op tweeëntwintigjarige leeftijd bekeerd. Na zijn bekering vond broeder Didier de kerk nogal strikt, vergeleken met de nogal vrije instelling waaraan hij in zijn kerk gewend was.

„Maar er was altijd wel iemand die me wilde helpen,” zei hij. „Als ik met een probleem zat was er altijd iemand. Ze lieten me nooit in de steek.”

Hij begon de programma's, de geschiedenis van de kerk en de praktische toepassing van het evangelie te leren. Hij nam deel aan sport en andere activiteiten. Hij begon te beseffen dat dienstbetoon een belangrijk onderdeel van het evangelie was.

Zijn werk op school werd bevorderd door 't bijwonen van kerkelijke activiteiten. Hij was niet meer zo verlegen. Hij leerde vergaderingen leiden en te spreken voor een groep mensen. Zijn mondelinge schoolexamens werden gemakkelijker voor hem. Hij maakte vooruitgang zowel op school als in de kerk.

Broeder Didier ontmoette zijn vrouw, Lucie Lodomez, in kerkelijke kringen, „maar eerst bestond er niets tussen hen,” zei hij. „Wij kenden elkaar alleen maar. Maar later, toen Lucie en mijn zuster samen zendingswerk deden, nodigden zij mij uit voor een jeugdconferentie. „Het kostte me veel moeite om naar die jeugdconferentie te gaan, want ik was in militaire dienst en moest er speciaal verlof voor vragen. Ik kreeg verlof en toen kreeg ik bericht dat de conferentie niet doorging. Dat stelde me teleur, maar ik kreeg niet eens de kans mijn verlof pas weg te gooien, zo snel kwam het besluit de conferentie toch door te laten gaan. „Ik vond het juist met andere leden van de kerk samen te zijn en mijn zuster weer te zien, maar het was heerlijk Lucie beter te leren kennen. Ze was juist van haar zendingswerk ontheven en na de conferentie keerde ze terug naar huis, in Luik.

Broeder Didier, die 20 cent per dag verdiende als soldaat, lifte terug naar zijn standplaats. Later werd hij naar Luik overgeplaatst en kreeg verkering met Lucie. Na zijn militaire dienst trouwde hij op 14 oktober 1961 met Lucie. Zij was al 11 jaar lid van de kerk. Zuster Didier had veel succes gehad als concertzangeres en wilde graag operazangeres worden.

„Maar ik ben niet erg ver gekomen met mijn carrière,” zei zij. „Ik was pas begonnen toen ik op zending werd geroepen. Twee jaar later vatte ik mijn carrière weer op, maar toen trouwde ik al gauw. Toen staakte ik mijn studie, maar ik bleef zingen. Ik gaf een paar concerten, maar toen de kinderen kwamen, werd mijn gezin mijn carrière en dat was beslist belangrijker.”

Broeder Didier krijgt het toezicht over een gedeelte van Europa

Broeder Didier diende van 1964 tot 1967 als gemeentepresident in Luik, toen men hem vroeg of hij voor de afdeling Vertalingen en Distributie wilde werken.

„Wij verkochten ons huis en verhuisden naar Frankfurt in Duitsland. Acht maanden later werden we weer naar Luik overgeplaatst waar ik het distributiecentrum beheerde. Wij verkochten ons huis weer en lieten een nieuw in Luik bouwen. Wij trokken er juist in, toen president N. Eldon Tanner mij riep als zendingspresident van het zendingsgebied Frans Zwitserland. Wij verkochten ons huis weer. Na die zending gingen wij weer naar Frankfurt terug,” zei broeder Didier.

Hij spreekt Frans, Duits, Engels en Nederlands. In 1973 werd hij geroepen als regionale vertegenwoordiger van de Twaalven.

„Het was interessant de kerk in Europa te zien groeien,” zei hij. „Wij hebben nu vele kerken en krijgen langzamerhand een tweede generatie kerkleden. Ik denk dat die jeugd zich binnen enkele jaren zal ontwikkelen, op zending zal gaan, terug zal komen en de kerk zal versterken.

„Wij hebben nu bij voorbeeld 45 lokale zendelingen in het franstalige zendingsgebied. Toen ik daar zendingspresident was, waren er maar 10 zendelingen in dat gebied. Wij ondervinden dat zendelingen moeten vragen, en de mensen uit een gevoel van liefde moeten uitdagen. Als zij werkelijk van de mensen houden, zullen zij hen uitdagen en hen tot het evangelie brengen.”

Zuster Didier ging naar de conferentie in Salt Lake City, waar haar man was, die op 5 oktober zijn verjaardag vierde. Hun kinderen — Patrick van 13 en Mark van 12 — bleven bij vrienden in Frankfurt.

„Dit is mijn mooiste verjaardag,” zei broeder Didier. „Mijn gezin en de kerk zijn de belangrijkste dingen in mijn leven. Zij zijn mijn leven; het evangelie is er voor elke dag.”

Broeder Charles Didier, die onlangs geroepen is als lid van het Eerste Quorum van Zeventig, is toezichthouder geworden over een gedeelte van Europa.

De beslissing om een derde gebied in Europa te creëren werd op de vergadering van het Eerste Presidium en de Raad van Twaalven genomen.

Ook werd vermeld dat het gebied Zuid-Afrika gaat ressorteren onder broeder James E. Faust, assistent van de Twaalven en regionaal toezichthouder in Zuid-Amerika. Het Zuidafrikaanse gebied ligt dicht bij het Braziliaanse hoofdkwartier van broeder Faust dan bij dat van broeder Bernard P. Brockbank, eveneens van de Twaalven en toezichthouder van de Britse eilanden. Het gebied van de Britse eilanden omvat alle zendingsgebieden en ringen in Engeland, Ierland en Schotland.

Broeder Joseph B. Wirthlin, eveneens assistent van de Twaalven is toezichthouder van Europa en van zijn gebied

is het gebied West Europa afgesplitst. Hij heeft het toezicht over de zendingsgebieden: Wenen Oostenrijk, Kopenhagen Denemarken, Helsinki Finland, Düsseldorf, Frankfurt, Hamburg en München Duitsland, Oslo Noorwegen, Stockholm Zweden en Zürich Zwitserland.

Broeder Didier heeft het toezicht over de zendingsgebieden: Antwerpen België, Brussel België, Parijs Frankrijk, Toulouse Frankrijk, Milaan Italië, Padova Italië en Rome Italië, Amsterdam Nederland, Madrid Spanje en Genève Zwitserland. Hij krijgt ook het toezicht over de ring Den Haag (Holland) en de ring Parijs (Frankrijk) die op 16 november 1975 is gevestigd.

Het Eerste Presidium heeft gezegd dat broeder Mark E. Petersen van de Raad van Twaalven raadgever van de Britse eilanden en dat broeder Thomas S. Monson, ook van de Raad van Twaalven, raadgever van de gebieden Europa en Europa-West zal worden.

Het gebied in Europa waarover broeder Didier het toezicht krijgt.

